

Staň se spisovatelem s...

Staň sa spisovateľom s...

Postani pisac s...

Zostaň pisarzem z...

I. Český Těšín

Jana Galášová
ředitelka Městské knihovny v Českém Těšíně

Milí přátelé,

na tomto místě je k nahlédnutí sborník vítězných prací 3. ročníku Mezinárodní soutěže pro děti ve tvůrčím psaní, která se jmenuje STAŇ SE SPISOVATELEM S... Jejím smyslem je podporovat vztah k literatuře a čtení, což je základním posláním veřejné knihovny. Cílem soutěže je obrátit pozornost ke schopnosti napsat kvalitní text, což je dnes v době zkratkovitého, mnohdy slangového vyjadřování v psané komunikaci nanejvýš potřebné. Důležitým atributem tohoto projektu je přítomnost „opravdického“ spisovatele, který vede soutěžící děti tvůrčím způsobem k napsání kvalitního textu podle předem daného obsahového rámci. Soutěž STAŇ SE SPISOVATELEM S... organizují veřejné knihovny spřátelených měst v několika zemích. Vznikla v Městské knihovně v Českém Těšíně, která společně s partnerem Bibliotekou Miejską w Cieszynie (Polsko) uspořádala první ročník (2010). Vůdčí spisovatelkou tenkrát byla česká autorka knih pro děti Petra Braunová, která určila obsahový rámec této mezinárodní literární soutěže. Štafetu ve druhém ročníku (2012) převzala významná česká spisovatelka dětské literatury Iva Procházková. Na polské straně se připojili autoři Beata Ostrowicka a Paweł Beręsewicz. Vůdčí osobností letošního 3. ročníku je spisovatelka Ivona Březinová, která je jednou z nejlepších českých autorek knih pro děti a mládež. I ona splnila svou roli a nastolila téma pro všechny zúčastněné strany: „TEN DEN BYL OPRAVDU HUSTEJ“.

V letošním roce se do soutěže zapojily čtyři knihovny ve čtyřech zemích:

Ten den byl opravdu hustej!

Každý jsme takový den zažili a určitě patří k těm, na které se jen tak nezapomene. Budeme na něj dlouho vzpomínat. Ale co kdybychom se pokusili popsat ten svůj nezapomenutelný den tak, aby se nad ním pobavili i jiní? Možná to bude těžší, než si teď myslíte, ale určitě stojí za to se o to pokusit, co říkáte? Slibuji, že budu stát při vás s radou i pomocí, a už teď se těším, co všechno společně vytvoříme!

Těší se na Vás Ivona Březinová, spisovatelka

Ivona Březinová píše knihy pro děti a mládež všech věkových kategorií a nejrůznějších žánrů. Za součást své profese považuje i povídání si se čtenáři na besedách a veřejných čteních. Často a ráda jezdí do knihoven a škol po celé České republice.

V letech 2005–2011 vyučovala předmět Tvůrčí psaní na Literární akademii, kde od roku 2008 zastávala funkci vedoucí Katedry tvůrčího psaní a pak i prorektorky pro uměleckou a ediční činnost. Za dobu svého působení na Literární akademii připravila se svými studenty šest knižních projektů (Zuby nehty, Tisíc jizev, Ruce vzhůru, Nahoře bez... a dole taky, Noční můry nespí, Sportovní pohádky). Z řady jejích studentů už se stali samostatně publikující spisovatelé.

Od roku 1997 se živí jako spisovatelka na volné noze. Je členkou IBBY (od roku 1982), členkou Obce spisovatelů (od roku 1999) a zakládající členkou tvůrčí skupiny Hlava nehlava (od roku 2007).

Ocenění:

zápis na Honour List IBBY (2004, Začarovaná třída)

rytířka Řádu krásného slova (2004)

nominace na cenu Magnesia Litera (2002, Začarovaná třída)

Zlatá stuha:

* 1999 (O kočce Kačce)

* 2002 (Začarovaná třída, Jmenuji se Ester, Jmenuji se Alice)

* 2010 (Okno do komína – kniha dostala cenu za nakladatelský počin)

Mnohá ocenění v anketě SUK

Cena nakladatelství Albatros:

* hlavní cena: 2004 (Holky na vodítku)

* čestné uznání: 2006 (Lentilka pro dědu Edu)

* nominace: 2008 (Bojíš se, Margito?)

Věnuje se také překlady knih do jiných jazyků:

* angličtina: Kouzelná flétna, Mít tak psa

* francouzština: Kouzelná flétna, Začarovaná třída

* chorvatština: Dorotka a brýle

* němčina: Kouzelná flétna

* polština: Lentilka pro dědu Edu

* slovenština: Jak to bylo dál, Kluk a pes, Lední medvídek, Lvíče,
Malý šimpanz, O Puclíkovi, Slůně, Velká dětská encyklopedie,
Zvířata zblízka

* srbština: Mít tak psa, Začarovaná třída

Staň se spisovatelem s...

Ivonou Březinovou
„Ten den byl opravdu hustej“

Vítězné práce

Přehled vítězů*

I. kategorie

Denková Natálie	ZŠ a MŠ Kontešinec
Jalowiczorzová Aneta	ZŠ Havlíčková
Koutná Barbora	ZŠ a MŠ Hrabina - Slezská
Langer Irena	PSP Havlíčkova
Sporyszová Jana	ZŠ a MŠ Hrabina - Slezská

Přehled vítězů*

II. kategorie

Janeczková Karolina	ZŠ a MŠ Masarykova
Kaszperová Jana	ZŠ Hrabina - Slezská
Moravcová Klára	Gymnázium Český Těšín
Pavelková Magdalena	ZŠ Kontešinec
Štefunko František	ZŠ Kontešinec

* bez určení pořadí, řazeno abecedně

I. kategorie 12-13 let

Ten den byl opravdu hustej!

„Já se stěhovat nebudu, chápeš to? Mám tady své přátele!“ rozkřikla jsem se na svoji matku.

Takhle to u nás poslední dobou bylo pořád. Od té doby, co mi oznámila, že dostala lepší pracovní místo v Doncasteru, se pořád jen hádáme.

„Ale Nicol, pochop, že to pro nás bude lepší, budeme si moct dovolit víc věcí...“ snažila se mě uklidnit.

Jenže ona nechápe, jaké to pro mě bude těžké, vzdát se všeho.

„Víc věcí!? Já přece nic víc nepotřebuju!“ zařvala jsem a přešla chodbu, až k věšákům. „Ty tomu pořád nerozumíš,“ řekla jsem smutně, popadla jsem kabát a utekla z domu.

Už to nevydržím, za týden se máme stěhovat. Jenže já nechci. Mám tu všechno a ona mi to chce vzít tím, že se odstěhujeme, bůh ví kam. Rychlými kroky jsem mířila do nedalekého parku. Ruce jsem měla zabořené hluboko v kapsách a hlavu skloněnou, takže se stalo, že jsem párkrát narazila do nějakého člověka. Byl pátek odpoledne, a tak se to tady hemžilo lidmi buď telefonujícími, zabranými do hovoru s přáteli, nebo mířícími domů po práci či škole. Už jsem zatáčela za roh a přecházela ulici, když jsem byla asi v půli, opět jsem do někoho vrazila.

„Promiňte,“ omluvila jsem se, ale dotyčný mě úplně ignoroval, jen mě zpražil pohledem a pokračoval v cestě.

Nad tím jsem jen zakroutila hlavou a už se chtěla zase rozejít, když jsem uslyšela něčí křik.

Ani jsem nestačila otočit hlavu a zjistit, na koho tohle pokřikování směřuje, protože jsem viděla, jak se ze zatáčky vyřítilo auto a směřovalo přímo na mě. Začalo troubit a mně došlo, na koho ti lidi křičeli. Varovali mě! Víím, že jsem měla uskočit stranou, ale v téhle chvíli jsem byla úplně ztuhlá, jen jsem vytřeštěně zírala na řidiče. Křičel všelijaká slova, troubil, co mu síly stačily, jenže moje nohy vypověděly službu. A pak náraz, který mě smetl na zem. Před očima se mi začalo mlžít. Spatřila jsem lidi utíkající ke mně.

„Zavolejte někdo záchranku!“ ozývalo se ze všech stran.

„Dýchá?“ ptal se muž sklánějící se nade mnou.

„Dýchá, ale má hodně zranění,“ odpověděla žena s telefonem u ucha. Poslední co si pamatuji, než jsem upadla do bezvědomí, byl zvuk blížících se sirén a hlasy, pak jen tma. Pomalu jsem začala otevírat oči, ale hned mě oslepila bílá barva všude kolem mě. Z pravé strany pokoje, jak jsem později zjistila, kde se právě nacházím, se ozývalo pravidelné pípání. Takže nejsem mrtvá?

„Ona se pohnula!“ ozvalo se kdesi z kouta.

„Doktore!“ zvolal někdo, podle všeho asi zdravotní sestra.

Pak bouchly dveře.

„Nicol?“ zaslechla jsem vedle sebe. Pootočila jsem hlavu.

„Mami? Co se stalo, kde to jsem?“ zašeptala jsem vystrašeně.

„Jsi v nemocnici. Měla jsi nehodu,“ odpověděla mi a pohladila mě po tváři. Všechno se mi pomalu začalo vracet.

„Jen jsem chtěla přejít cestu, která je před parkem, ale narazila jsem do nějakého muže. Když jsem chtěla pokračovat, ze zatáčky vyjelo auto a já se nemohla pohnout.“ Při posledním slově se mi zlomil hlas. Kvůli vzpomínce na strach, co jsem cítila, mi začaly stékat po tváři slzy. „Pak už si pamatuju jen ostrou bolest a tmou,“ zavzlykala jsem.

„Neboj, Nicky, už je to dobrý,“ řekla mamka konejšivě a objala mě. Kdybych se s ní pořád nehádala, nemusela jsem teď ležet v nemocnici. Musím se jí omluvit. Změna je přece život.

„Mami?“ zamumlala jsem jí do ramene a trochu ji odstrčila.

„Promiň, že jsem na tebe zase tak vyjela, jen mě prostě mrzí, že se budu muset všeho vzdát. Ale vím, že ty to myslíš dobře, prostě tu změnu přijmu,“ sklopila jsem zrak.

Jenže ona mě chytla za bradu a donutila, abych se na ni podívala.

„Nicol, nezlobím se, vždyť ani není na co. Vím, že to bude těžké, ale slibuju, že lepší.“

Vrhla jsem se jí kolem krku se slzami na krajíčku.

„Mám tě ráda, mami,“ zašeptala jsem a pohodlněji si uvelebila hlavu na jejím rameni.

„Vždyť já tebe taky, Nicky. A pamatuj si, že se to nikdy nezmění.“

Ten den byl opravdu hustej!

Tento den začal velmi slibně. Byla sobota a máma slíbila, že pojedeme na bazén. Nejraději máme aquaparky, kde jsou tobogány, vířivky, sauny, vodní trysky a další atrakce. Vyrázili jsme hned ráno. V autě jsme měli jedno místo volné, a tak jsme je nabídli babičce. Ta souhlasila.

Přijeli jsme na místo a hned u vchodu do aquaparku jsem si všimla party tří kluků. Já se po opačném pohlaví normálně nedívám, máma mi totiž vždy připomene, že na chlapce mám spoustu času. Mám se prý soustředit na učení. Jenže oni se dívali na mě. Cítila jsem, že rudnu. „Anetko, máš na nose marmeládku. Mám ti to utřít?“ ozvalo se zrovna, když jsem procházela kolem nich. Kluci se zasmáli a já zrudla jako přezrálé rajče.

Tak proto se na mě tak dívali! Ach jo! pomyslela jsem si zklamaně. Rychle jsem běžela k šatnám. Za zády se ale ozvalo:

„Anetko, holčičky mají šatnu zvlášť, necpi se tam. Tam je šatna pro chlapečky.“ To mě opět napomenula babička..

Kluci se rozesmáli ještě víc.

„Klidně můžeš jít s námi, nám to vadit nebude!“ pokřikovali na mě. Naštěstí to babička neslyšela. Snažila jsem se uklidnit a v klidu se převléct. Vzala jsem si své nové plavky a doufala, že víc trapasů se už stát nemůže.

Sprcha byla příjemně teplá, lidí přišlo málo. Rozběhla jsem se a skočila do plaveckého bazénu. Babička se mezitím uvelebila ve vířivce. Naneštěstí si mě všimla a přes celý bazén zahulákala: „Anetko! Pojd' si vyhrát zadeček! Je to tu příjemně teplé! Aby ses tam nenastydla!“

Jedním okem jsem pohlédla na kluky. Kéž bych se raději nedívala. Smáli se, až se ohýbali na všechny strany! Opět jsem byla celá rudá, ale tentokrát jsem už měla i slzy v očích. Nenapadlo mě nic lepšího, než si chytit nos a ponořit se až na dno. Chtěla jsem tak zůstat navěky. Seděla jsem na dně a pomalu mi začínal docházet dech. Už to fakt nešlo vydržet a musela jsem se vynořit. Hlasitě

jsem zalapala po dechu a s hrůzou zjistila, že kluci stojí vedle mě. „Snad ses nechtěla utopit. To by byla veliká škoda, taková hezká holka. Pojď s námi na tobogán. Bude legrace,“ mrknul na mě jeden z nich a už mě táhl ke klouzačce. Ještě se mi stačil představit. Jmenoval se Marián a docela se mi líbil.

„Pojedeš jako první,“ rozhodli kluci, vtlačili mě do tobogánu a naskákali hned za mnou. Jeli jsme obrovskou rychlostí, mlátilo to s námi jako v pračce, a pak nás to vyšplouchlo ven. Hledala jsem pevnou půdu pod nohama a chtěla vstát, když jsem si všimla, že něco není v pořádku. „Můj vršek od plavek! Kde je?!“ hrozně jsem se lekla. Za mnou stál Marián a tentokrát byl celý rudý on. V ruce držel můj vrchní díl plavek a celý zahanbený mi ho podával.

„Promiň, to jsem nechtěl,“ koktal.

Bleskurychle jsem si ho uvázala, tentokrát na dva uzly, a vyšla z bazénu. Vtom se ozvalo: „Anetko, ty plavečky máš hrozné, nemáš je nějak moc vykrojené? To za našich časů jsme nosily pořádné plavky,“ spustila zase bábina. Tentokrát jsem se ale nedala.

„Babi, to je v pohodě, plavky drží dobře,“ prohodila jsem rychle a byla ráda, že si nevšimla toho, jak mi právě před chvílí uplavaly. Po zbytek času jsem už jenom plavala a občas si povídala s Mariánem a jeho partou. Byli docela prima.

Jaké pak bylo pro mě překvapení, když jsem večer u počítače zjistila, že si mě Marián přidal do přátel na facebooku. I přes všechny trapasy jsem zažila hezký den, který byl fakt hustej, a získala nové kamarády. To mám ale vykutálenou babičku, vidíte!?

Ten den byl opravdu hustej

Tenkrát to byl ale vážně hustý den. Budu vám vyprávět příběh o tom, jak se velmi nudná dovolená s rodiči proměnila v senzační dobrodružství! Ale nejprve se vám představím. Mé jméno je Kamila Náhlovská a je mi třináct let.

Ale už bych měla vyprávět svůj příběh. Tak se pohodlně usadte a čtěte. Bylo 1. července 2014 a naše rodina jela kempovat na Vranov jako každé prázdniny předtím. Nemám moc ráda kempování s rodiči a vůbec, kempovat je celkem nuda, a ještě k tomu když cesta tam autem trvá čtyři hodiny... Dostala jsem ale senzační nápad. A šla jsem se hned zeptat rodičů, jestli bych si s sebou mohla vzít svou nejlepší kamarádku. Po mém snažném a neustálém prosení mi to konečně povolili. Rychle jsem musela zavolat nejlepší kamarádce. Jmenuje se Lola, no vlastně je to Linda, ale nemá to jméno ráda, tak jí všichni říkáme Lola.

„Kamilo, vstávej, sakra, je půl desáté, a ty ještě spíš!“ probudilo mě mámino křiknutí z kuchyně. Rychle jsem se oblékla a naklusala do kuchyně, kde mě už čekala teplá snídaně. Crrrrrrn! Lola je tady! Přivítaly jsme se objetím až moc srdečným na to, že jsme se viděly včera ve škole.

„Jsme tady, holky!“ oznámil nám s úsměvem táta, když zastavil před branou do kempu.

Ještě jsme to stihli, začínala opravdu silná bouřka! Co?! U recepcce nám řekli, že je plno! Máma málem omdlela. Kde máme hledat nějaký jiný kemp o půl sedmé večer? Vrátili jsme se všichni do auta, ale už zabalení v dece, protože nebylo dvakrát teplo. Táta nastartoval a jeli jsme do neznáma po takové hrbolaté cestě. Aby toho nebylo dost, přšelo více a více. Lola mi začala vyprávět o tom, že viděla horror, ve kterém se prý dělo to samé a nakonec všichni umřeli, že prý se nám to může taky stát.

„Lolo, neboj,“ řekla jsem jí. Musela jsem ji ujistit, že bude všechno v pořádku, protože je někdy hysterka. Hustá tma nám bránila v rozhledu po okolí, jenom táta s mámou viděli dopředu, protože

táta svítil reflektory auta, aby viděl na cestu. Auto se zastavilo.

„Tati? Proč jsi zastavil?“ zeptala jsem se.

„Jsme v kempu!“ odpověděl.

Opravdu! Ale... není nijak osvětlený, ani není slyšet, že by tam někdo mluvil, byl prostě takový chladný. Vystoupili jsme z auta a posvítili jsme si baterkami na kus dřeva, který visel opodál na dvou řetězech. Stálo tam: U STARÝHO ŽRALOKA. Tak jsme hledali recepčního. Vlastně to ani nebyl recepční, jenom nějaký chlap, co stál v dřevěné boudě a vybíral peníze. Byl fakt strašidelný. Měl piercing na nose a na rtu. Taky ho zdobilo hodně tetování. Táta se ho zeptal, jestli si tady můžeme postavit stany a kolik to stojí. Pán odpověděl: „Dvacet kaček za noc pro jednoho a hodte to, kam chcete.“

Tak jsme šli a postavili si stany u plotu kempu. Hned pár metrů od nás byl les. Máma nám řekla, ať si jdeme my dvě s Lolou do stanu třeba číst a oni se jdou podívat po okolí. Ráno máme jet prý domů.

Já a Lola jsme v takovém prostředí ještě nebyly a chtěly jsme to prozkoumat! Otevřely jsme stany a šly jsme potichu k dřevěné budově, ve které svítilo světlo. Neměly jsme problém projít, protože v kempu bylo jenom pár stanů. Byly jsme pod oknem dřevěné budovy a slyšely tam mužský smích, takový hrubý. Nakoukly jsme tam a viděly jsme něco jako hospodu, ve které se baví chlapi s pivem v ruce. Tohle nás ale moc nezajímalo. Šly jsme tmou k jiné budově, kde se svítilo méně. Byla strašná tma a nevěděly jsme, kam šlapeme. Za skupinou stromů prosvítala další světla.

„Jdem to prozkoumat,“ rozhodla jsem, „a dělej, Lolo, já vím, že se trochu bojíš, ale musíš překonat svůj strach!“ řekla jsem jí.

„Ale, Kami, já za to nemůžu, bojím se, nemáme ani baterku!“ odpověděla. Tak jsem ji přemlouvala, až nakonec kývla, ale ne moc nadšeně. Větvičky pod námi křupaly, vítr šuměl ve stromech... Co to? Najednou jsme ztichly.

„Já sse asi bojím!“ šeptala Lola.

Ale na to jsem jí nic neřekla, protože jsem se bála taky. Před námi byla cesta lesem. Vítr nám vlál do vlasů, větve se houpaly v průvanu. Rozhlížely jsme se a já cítila, jak se Lola třepe. Najednou slyšíme kroky! Co to je!? Blíží se to k nám, ale odkud a proč?

Za námi stál nějaký člověk! Začaly jsme utíkat, ale jako by se pořád držel za námi. Pořád nás sledoval. Nikoho jsem neviděla. Rozdělily

jsem se a to je v takovéto chvíli nejhorší... Co je s Lolou? S tím mým strašpytlem? Už jsem neutíkala, ale šla rychlým krokem. Pode mnou praskaly větvičky stromů a šustilo listí.

Na- jednou jsem uslyšela něco jako kopyta. Žeby kůň? Co by tady v lese dělal kůň?! Ne, teď jsem zase slyšela, jako by se plazil had. Asi jsem se někde praštila do hlavy, protože takové zvuky tak najednou a v tomto lese... Pořád jdu a BUM! Zakopla jsem o větev a měla jsem v puse plno listí! Zase jsem uslyšela kopyta. Ale už blíž a blíž. Otočila jsem se a na kopci uviděla černý obrys koně. Ale hned utekl. Byl fuč! Co to bylo?! Říkala jsem si, že z toho budu mít noční můry až do smrti. Seděla jsem v té tmě na mokrém listí, lilo a lilo, a já pořád přemítala, co se to vlastně stalo...

Vtom jsem slyšela kroky... Zase. Ale teď vím, co to bylo. Byl to ten člověk, co nás honil. Chtěla jsem se rozběhnout, neměla jsem ale žádnou sílu. Vláčela jsem sebou, jak to jen šlo, utíkala jsem snad nejpomaleji, jak jsem kdy běžela. Byla jsem tak vyčerpaná. Najednou vidím světlo a běžím k němu. Rychleji a rychleji. Tráva, baterky! Ano! Byl to nějaký muž! Už jsem uviděla i Lolu! Byla jsem tak šťastná.

„Kamilo, co jsi v tom lese dělala?! Málem jsem chytl infarkt! Jak jsi to mohla udělat? A proč přede mnou utíkáš, jako bych byl nějaký vrah?“

„Tati???“ vyhrkla jsem nadšením, ale i s pocitem viny.

Celou hodinu nám rodiče vyčítali, jak jsme se mohli jen tak vytrazit do hluboké tmy, ale já jsem je neposlouchala. Honilo se mi hlavou, co to v tom lese bylo...

Šťastný vánoční den

Je temný vánoční večer. Sedím před psí boudou, i když jsem kočka, a vzpomínám na celý den. Ráno to nezačalo dobře. Šla jsem přes cestu a samozřejmě jsem se podívala, měla jsem zeleň. A přesto mi nějaký opilec skoro rozplácnul ocas. Ti řidiči jsou prostě nenormální, skoro jsem skončila pod koly, ale to není vše. Před polednem jsem potkala toulavého psa, měla jsem srdce v krku, naštěstí to byl přátelský typ. Hned jsme se skamarádili. Jmenoval se Natun a pomohl mi setřást špínu, kterou mě postříkal ten pitomec. Dal mi trochu ze svého vánočního jídla, mimochodem, moje oblíbené rybičky a misku mléka.

Jenže v poledne ty krásné věci skončily. Šla jsem na procházku s obědem v bříše a náhodou jsem zašla do parku. Čekalo mě tam nemilé překvapení, našla jsem tam sedící partu kluků různého věku. Jeden mě uviděl a začal se předvádět před ostatními.

„Á, máme tu návštěvu,“ zachechtal se, ale já jsem odvětila zasycením. „No podívejme, někomu se to nelíbí,“ provokoval mě zas. Stála jsem tam a výhruzně se mu dívala do očí.

„Zkus mě pokousat,“ řekl a tohle jsem už nemohla snést.

Vrhla jsem se na něho tak rychle, že se skoro svalil. Takovou obratnost u mě nečekal. Nicméně jsem hned utíkala pryč. Byli mi v patách. Dělal jsem rychlé kličky, nevěděla jsem, kam vlastně přesně běžím. Náhle byl přede mnou plot, za kterým stála Natunova bouda. To mohla být moje spása, ale v ten moment mě bohužel chytli. První myšlenka, která mně napadla, byla, že mi jen vypráší kožich a vše bude v pořádku. Jenže oni mě zabalili do šátku a vzali na nějakou půdu a tam mě zavřeli do krabice. Pak mě někdo chytil za kožich, vytáhl z krabice a bil mě klackem po hřbetě. Vytrhla jsem se a divoce běhala po celé půdě, ale nikde nebyly dveře. Dostávala jsem ránu za ránou. Pak mě zase schovali do krabice a někam nesli. Dostala jsem strach, že mě chtějí utopit! Propadla jsem panice, škrabala se z krabice, ale pak jsem to vzdala, lehla na dno a poslouchala je. A najednou přišel nápad, že jakmile otevřou krabici, tak

rychle vyskočím a uteču. Čekala jsem na svou chvíli. Otevírali krabici velmi pomalu, připravila jsem se ke skoku. A teď hop ven, klička doprava, klička doleva, přeskok malého plotu a najednou vidím Natuna, jak mi běží naproti.

„Schovej se někde, já je zaženu!“ a vrhnul se na jednoho z nich.

Já ho ale neposlechla, vylezla jsem na strom a skočila na dva hochy, kteří Natuna zrovna chytili. Jednoho jsem sekla drápem a druhému jsem se zakousla do ruky. Pak jsem skočila po tom klukovi, který mě týral. Snažila jsem se mu oplatit všechny ty rány klackem, škrabala jsem, hryzala, skákala a pustošila. Řádila jsem jako fúrie. Parta se dala na útěk. Natun byl plný obdivu a přátelství. Nabídl mi: „Můžeš se mnou bydlet napořád.“

Byla jsem ráda, protože jsem neměla domov. A tak jsme si sedli před boudu a dívali se do oken rodinného domku, kde se právě rozdávaly dárky. Pak přišla paní z domu a měla velkou radost, že tam Natun sedí se mnou. Donesla nám tolik dobrých zbytků, že jsme je ani nemohli dojíst, a tak tu sedíme doteď a všem zvěstuje dobrou zprávu, že i pes se s kočkou může mít rád.

Ten den byl opravdu hustej

Byl začátek prázdnin a já jsem se probudila v pokoji zaplaveném sluneční září. Na koberci se odrážely stíny okenních rámců, které se sem tam prořaly s lipovými lístky, jak kolem nich profičel vítr. Vstala jsem z postele a protáhla se. Šla jsem potichu k šatníku, otevřela ho a vybrala si oblečení na venek. Když jsem se oblékla a umyla, scházela jsem potichu ze schodů. Vtom na mě někdo seshora zakřičel: „Hhmm, to se řekné, Káča jde ven!“

Moje mladší sestra Venda!

„Pssssst“, sykla jsem na ni, ať je potichu.

Ona se ale na mě podívala s kulišáckým úsměvem a tryskem letěla dolů, aby to požalovala rodičům. Moje sestra je totiž strašný žalovníček. Já jsem samozřejmě neváhala a taky jsem se rozběhla dolů, ne za rodiči, ale za dobrodružstvím. Miluji dobrodružství, pátrám po různých záhadách, abych je rozluštila. Vyběhla jsem ven a zabouchla domovní dveře. Porozhlédla jsem se po zahradě, jestli někde neuvídím své kolo. V pravém rohu zahrady stál dřevěný domeček mé sestry s otevřenými dvířky. Na levé straně zahrady rostla malá bříza a za ní stálo mé kolo. Rychle jsem na něj naskočila, popojela s ním k brance, otevřela ji dokořán, zase popojela a třísknutím jsem branku zavřela. Projela jsem kolem zahrady pana Písečného, který má údajně na svědomí jeden život štěněte, fenky jménem Darsey. Po té teď pátrám. Krutě zacházel se svými psy, nyní je ve vězení a odpykává si dvouletý trest za týrání zvířat. Jedu se podívat do lesa, jestli tam Darsey nenajdu. Zastavila jsem před silnicí, ať přejede auto, a jela dál. Ocitla jsem se před lesem, hodila jsem kolo na zem a běžela do lesa. Šla jsem bezmyšlenkovitě.

Najednou slyším psí fňukání. Rozběhnu se tím směrem a vtom šlápnu na něco měkkého. Sehnu se a odhrnu kupku suchého listí a trávy. Pod ní se skrývá zrezivělá kovová mřížka a ještě pod ní...! „Au, au, sss, to bolí,“ řekla jsem s bolestí, když jsem vytahovala ostnatou mřížku. S krvavýma rukama jsem štěně vytáhla ven, postavila jsem se a ušla pár kroků, když vtom...

„Ááááááááá!“ zakřičela jsem na celé kolo. Trýznila mě urputná bolest pravé nohy. Ve zmatku jsem upustila štěně, které spadlo na zem, a držela se za pravou nohu, která se chytla do pytláckého oka. „Haló, pomoc, pomoc, tak haló, je tu někdo!?“ řvala jsem na celé kolo, ale nikdo mi neodpovídal. Po nějaké době jsem omdlela.

Nezdálo se mi nic, jen jsem viděla černou tmu. Když jsem se probírala, slyšela jsem zpovzdálí tlumené hlasy těch, již tu seděli. Byla to mamka, taťka a samozřejmě i moje sestra. Ale něco mi lezlo po břichu. Že by pavouk? Co? Já mám zlomenou nohu!? V duchu jsem se divila. Ale co mi tedy lezlo po bříše? Darsey!

„Mami, co, co tu dělá Darsey?“ zeptala jsem se s údivem.

„Dostala zvláštní povolení a může i do postele,“ odpověděla mamča s úsměvem a přitom jí stékaly potůčky slz po tváři.

„My jsme tak rádi, že je ti líp,“ řekla. Taťka jen přikývl.

„Mami,“ nadechla jsem se.

„Ano?“

„Ten den byl fakt hustej!“

Když jsem to dopověděla, všichni se rozesmáli. A já byla tak šťastná jako nikdy předtím!

II. kategorie 14-15 let

Ten den byl opravdu hustej

Podzim. Ticho... Nikdo není doma, chodím po domě a jako bych čekala, že se někdo ozve... Všichni byli pryč, šla jsem se podívat k oknu. Narůžovělé obláčky se po obloze jemně pohoupávaly, obloha byla oranžovofialová, byla to nádhera. Otevřela jsem okno, abych se mohla o trošičku víc naklonit. Najednou mi vítr do vlasů zavlál, byl to krásný pocit. Všude ticho, jen bylo slyšet, jak padá listí. Slunce vylézávalo skryté v obláčkách.

Šla jsem se z pyžama obléct do podzimního oblečení, vyběhla jsem ze dveří a šla jsem se projít k lesu... Po cestě jsem si všimla, jak listí zakrylo celou silnici a bylo vidět jen barevné listy, jak pomalu na zem padají. Připadala jsem si na tomhletom světě jako bych byla sama, žádná auta nejezdila, žádný hluk. Když jsem došla dlouhou barevnou od listí cestou k lesu, všimla jsem si jedné věci. Jako by v lese byla opuštěná chaloupka, ve které zněla tichá a uklidňující hudba... Šla jsem k té chaloupce blíž a blíž, byla to stáj, v té stáji byl jeden bílý kůň, který se svými hnědými očkami na mě díval z dálky. V ten den tam nikdo nebyl jen on... Jen bílý kůň, který měl slzy v očích, který stál a čekal na zázrak... Chtěla jsem mu pomoci, ale sama jsem nevěděla jak... Šla jsem k němu blíž, vystrčil z ohrádky hlavu, sklopil ji dolů a já ho jemně pohladila po hlavě. Doufala jsem, že budou už rodiče doma, tak jsem se otočila, abych se podívala zpátky. Na cestu jsem vyběhla, zastavila se a podívala se naposledy na něj. Tichým hláskem zařehotal a já se jen usmála a šla zpátky domů.

Když jsem dorazila domů, pořád tam nikdo nebyl... Vzala jsem dvě mrkve umyla je, a doufala jsem, že je dám Bílému koníkovi. Po cestě jsem uviděla, jak auta začala jezdit po silnici, kde předtím bylo ticho... Listí bylo rozházeno všude kolem silnice, když v tom najednou jsem znova spatřila z dálky tu stáj, když už jsem byla u ní, nikde nikdo... Šla jsem blíž k ohrádce, měla jsem pocit jako kdyby tam někde byl, ale nebyl... Sedla jsem si vedle ohrádky a sklopila hlavu dolů, zdálo se mi v té chvíli, jako kdyby se mě někdo dotkl,

myslela jsem si, že to byl ten kůň, že se mě dotkl svou krásnou bílou hlavou, ale nikdo tam nebyl...

Byl to zvláštní den, toho koně jsem už nikdy neviděla, někdy mám pocit, když jdu tou samou cestou k lesu, že mě doprovází, slyším tichou hudbu a klopýtání kopyt, ale když se rozhlédnu, nikdo nikde...

Ten den byl opravdu hustej!

Je sobota. Zase jedeme k dědovi. Stejně se tam nikdy nikomu nechce. Pořád blábolí o svých nudných zážitcích. Někdy čekám, kdy mi řekne, jak si jako malý hrál s dinosaury a všude rostly obří přesličky. Vždycky dělám, že mě to zajímá, ale přitom stejně myslím jen na kluky. Když jsem ale zaslechla slovo Osvětim, zbystřila jsem. Můj děda byl v Osvětimi? Začala jsem ho pozorně poslouchat. Kluci byli rázem fuč a já se zaposlouchala do jeho příběhu.

Je krásný slunečný den 4. 6. 1940. Hodiny na zdi právě odbily osmou hodinu ranní. Oblékám si společenský oděv, беру z věšáku nový klobouk a vyrážím do kostela. Všude kolem vidím hlídkující německé vojáky. Sem tam projede auto se zásobami nebo tank. Cestou se stavím v hospodě. Tam se člověk dozví vždycky všechno. I to, co vědět nechce. Vidím své kamarády sedět u piva a rozmlouvat o okupaci. Přisednu si, objedná si jedno a vášnivě se zapojím do debaty. Vyruší mě až kostelní zvony, které upozorňují na mši svatou. Utíkám po chodníku. V tu ránu na mě jeden voják wehrmachtu namíří pušku se slovy: „Zurückkehren!”

Tuhnou mi nohy, po zádech mi stéká pot, voják mířící mi puškou do obličeje mi nahání takový strach, že nemůžu vydat ani hlásku. Koutkem oka vidím zástup lidí nasedajících do německých nákladních aut. Ze strachu se zařadím do fronty a nasedám. Po této větě děda suše polkne. Svlaží si hrdlo pár doušky vody a pokračuje v příběhu. Jedeme něco přes půl hodiny. Je tu se mnou starosta, zástupce starosty, učitel místní školy a farář. Starosta se mě ptá:

„Kdo jste?”

„Jmenuji se Jan,” odpovídám.

„A čím se živíte?” ptá se dál.

„Jsem statkář.”

„Kam to vlastně jedeme?” ptám se trochu nejistým hlasem.

„To nevíme. Jen nám řekli, ať spolupracujeme, nebo nás zastřelí,” odpověděl farář.

„Kde vás sebrali?” táži se.

„Každého někde jinde. Tady velebného pána přímo v chrámu páně. Mého kolegu odchytili na obecním úřadě a mě vytáhli přímo z postele,“ odpověděl starosta.

Povídáme si o našich životech, a co se asi stane, když najednou slyším Csss! a rozrušené německé hlasy.

„Co říkají, co říkají?“ ptá se kněz.

„Centrálo, hlásíme poruchu, píchli jsme caadeset kilometrů od Osvětimi. Pošlete nám sem někoho,“ překládá učitel.

Až teď si uvědomuji, že celou cestu nepromluvil. Má hrubý hlas, měří skoro dva metry a určitě by měl více jíst, protože se ztrácí před očima. Netrvá to dlouho a už vidím přijíždět dvě vozidla, ze kterých vystupují vojáci. Po chvíli nás vytahují z auta a nakládají zase do jiného. Zacházejí s námi velmi surově.

„Dědo, neměl jsi strach? Vždyť jste jeli do Osvětimi?“ doptávám se se zájmem.

„V té době se tam ještě neděla taková zvěrstva jako ke konci války,“ pokýval děda hlavou a pokračoval ve svém příběhu.

Přijíždíme k velké bráně obehnané ostnatými dráty. Přichází voják, zvedá ruku k pozdravu. Brána se otevře a my pokračujeme v jízdě. Každých dvacet metrů je věž s velikým světlem a dvěma vojáky.

„Vypadá to jako nějaký pracovní tábor,“ konstatuje učitel.

Všude jsou lidi v pruhovaných věžeňských šatech. Na každém rohu stojí voják se samopalem.

„Nezdá se to tu tak hrozné,“ zašeptá starosta. Stojíme před velkou přijímací budovou. Všichni tiše čekáme, co bude dál. „Gehe!“ křičí voják stojící za námi. Začínám mít strach. Vidím kněze, jak drží růženec a potichu odříkává modlitbu. Kráčíme chodbou, kolem nás je spousta lidí třídící hodně oblečení, šperků, kufrů, dokonce i bot. Každý z nich všechno zapisuje a poté to dávají na příslušné hromady. Vedou nás ven z budovy na dvůr a tam k první velké dřevěné boudě po pravé straně. Vcházíme dovnitř a zděšením ze sebe nedokážeme vydat ani ň. Místnost je dlouhá. Všude jsou palandy bez madrací, polštářů a příkrývek, postel má tak jeden a půl metru na šířku a dva metry na délku. Na ní se mačkají čtyři lidé. V

rozích jsou exkrementy. Všude je špína. Vidím vojáka ukazujícího na postel s třemi dalšími muži. Přicházím k posteli, všichni strašně páchnou. Jeden se pořád drbe ve vlasech. Dva vojáci ho berou za

paže a vlečou pryč. Ležím, ale spánek nepřichází. Časně ráno nás vyženou na velký plac před boudami. Seřazení čekáme, co se bude dít. Začínám se potit, cítím, jak se mi zrychluje tep. S příchodem důstojníka SS se mi rozklepou ruce. Vidím, že všichni mají čepice. Všichni. Až na mě. Asi na mě zapomněli a nedali mi ji. Vtom mi stařík vedle mě nasadí svou. Nechápu proč. Po chvíli důstojník ukáže na staříka a namíří na něho pistolí. Slyším výstřel! Nevěřím svým očím, vždyť on ho jen tak chladnokrevně zastřelil! Strachem ani nedýchám. Když důstojník ukáže na mě, přistoupím. Rychle si opakuji modlitbu, neboť cítím, že je to má poslední chvíle.

„Odklid' ten sajrajt,“ říká důstojník. Neváhám ani sekundu, беру staříka a táhnu ho k obrovské jámě, kam mi důstojník ukázal. Pomalu se blížím k hromadnému hrobu a cítím hrozný zápach. Když dojdu na okraj jámy, pozvracím se. Na dně leží tak padesát, možná osmdesát dalších těl. Všichni mrtví. Vidím, jak mezi nimi, běhají hlodavci.

V průběhu dědečkova popisu se mi udělalo zle a byla jsem ráda, když taťka řekl, že už musíme jít. Děda se smutně zadíval někam do prázdna. Ztěžka se nadechnul, ale už nic neřekl. Naklonila jsem se k němu, políbila ho na tvář a zašeptala:

„Stavím se zítra, mám tě ráda.“ To, co jsem dnes slyšela, úplně změnilo můj pohled na dědu. Teď už se na něj nedívám jen jako na starého člověka, který pořád vykládá nudné historky, jen aby nestála řeč. S úlevou a vírou, že se v budoucnu takové hrůzy nezopakují, jsem večer ulehla do postele.

Ten den byl vážně hustej

Ještě opilá svítáním se přemáhám k něčemu, co se podobá běhu. Slyším jenom svůj dech a tlukot srdce. Všude kolem mě lidé skandují mé jméno, jenže ani to mě neodradí od smutného výrazu v mém obličejí. Po tváři mi sjíždějí malí slaní závodníci, kteří mizí za obrysem mé tváře a dopadají ladně na zem. Moje vnitřní bohyně se vzpíná jako divoký kůň, avšak navenek vypadám klidně a vyrovnaně. Jedna noha mívá druhou a druhá první tak rychle, že si připadám jako v jednom ohni. Přemlouvám všechny svaly v těle, aby na posledních dvacet metrů zabraly. Zbývající tři kroky mě dělí od nekonečné slávy, když vtom mě zpět do reality vrací jakýsi hlas:

„Slečno Moravcová! Slečno Moravcová!“ zmateně se rozhlížím po třídě. „Odpovíte prosím?“ naléhá učitelka na mou odpověď.

Po celé třídě slyším hlasy napovídajících spolužáků.

„Ehm... Nevím.“ odpovídám a snažím se, aby to znělo co nejlhostejněji, ale všechno pokazil ruměncem na mé tváři.

„No, dobrá, zná někdo odpověď?“ rozhlíží se po třídě. Nad hlavami se hned objevila záplava rukou a možná bych i slyšela odpověď, kdybych se opět neponořila do společnosti svých myšlenek.

Po zazvonění se třída proměnila v tlupu nezakrotných opic, avšak já tentokrát vyhrávám basketbalový zápas. Po tělocvičně se rozlévá pach čerstvého dřeva. Je přestávka. Krátká, jen aby mohly uklízečky vytřít krev, která teče z nosu jednoho z protihráčů. Neměl si začínat. Skóre je vyrovnané a do konce zbývají jen tři minuty. Všichni, kdo se už nějakou dobu v téhle branži pohybují, vědí, že za těch pár klíčových minut se dá stihnout spousta věcí. Třeba změnit výhru v prohru. To nemáme v plánu, a tak, ať jsem chtěla nebo nechtěla, musela jsem tomu skrčkovi zlomit nos. Je rychlý a představuje pro náš tým obrovskou hrozbu, aspoň teď před koncem při stavu 23:22. Hra pokračuje a na hřiště se odpotácela třetí sestava, kterou za chvíli vystřídá ta první, jen aby na poslední minutu zvedla své skóre o pár bodů. Snad jako kapitán družstva tuhle formaci doveďdu k vytouženému vítězství. Když se hra rozehrála, míč okamžitě

získali protihráči. Míč si vyměňovali rychle, ale ne dost, protože se záhy dostal do našich rukou. Sekundy kvapem utíkaly a za chvíli nás hnál trenér znovu na hřiště. Stoupla jsem si pár centimetrů za spoluhráčku, která rozhazovala. Byla to snad nejvyšší holka, kterou jsem kdy viděla a jejíž vlastnosti jsme hojně využívali. Po zapísknutí chytila míč a poslala mi ho dozadu, jak kdybychom to trénovaly stokrát. Vlastně ano. Takhle se to opakuje každý zápas a zatím úspěšně. Míč jsem si promotávala mezi nohama a dokličkovala jsem až ke koši, kde jsem přihrála. Za chvíli zapískal rozhodčí. 25:22. Pro nás samozřejmě. Po chvíli zápas skončil a my jsme se se smíchem odebrali do šaten.

„Tak, a teď bych měla přestat snít, ne?“ říkám si. „Už bude určitě hodina a já jsem pořád mimo. No tak, Kláro, prober se!“ už křičím a zkouším se štípat do ruky, abych se vzpamatovala, ačkoliv nerada. Do šatny vlezly další spoluhráčky a jedna si mého znepokojení všimla a ptá se:

„To tak nemůžeš uvěřit, že jsme to vyhrály, nebo co?“ a začne se chechtat. Když kolem mě prochází, bouchne mě do ramena. „Byla jsi dobrá.“ A odejde do sprch.

Všechno je tak pravdivé, to nemůže být sen. Ani štípání nezabírá, ale s tím už si nelámu hlavu a odcházím za zvukem vody. Můžu říct jen jedno, ten den byl fakt hustej.

Ten den byl opravdu hustej

Hned v úvodu vám dám nudný popis mě samotného. Jmenuju se Jack O' Cloonely a je mi sedmnáct. Řeknu to takhle. Můj život je jedna velká nuda. Mám nudnou rodinu, co pořád dělá to samé, nudné přátele, co se smějí všemu, nudnou holku, co má značku „nalepí se na všechno a na všechny“, prostě všechno v mém životě je nuda.

Budík. No né, dnes je už zase ráno a zase musím jít do školy. Rozlepím namáhavě oči, vyhodím nohy z postele a jako zombie se šourám do koupelny, spáchám obvyklou ranní hygienu. Nuda. „Jacku, pojď dolů! Víš, kolik už je zase hodin?!“ volá hystericky moje matka a já s odfrknutím pokračuji v cestě. Usadím se ke stolu a koukám na svou snídani. Jsou to smažená vajíčka se slaninou a kusem opečeného toastu. V tu chvíli ale cítím, že je něco špatně. Nic totiž není jako obvykle. Žádný připálený toast, vše vypadá požitelně. „Tohle je divný, moc divný,“ říkám si. Dám se do jídla a podezřívavě si mámu prohlížím, tohle nemůže být její práce. Víte, naše snídane vypadá na způsob: vyzvracet, sníst a pak znovu vyzvrátit.

Hodím na sebe něco normálního a s batohem na zádech vyrážím k autobusu. Přichází ke mně moje holka Elis a obdaruje mě pusou a chycením za ruku. Žádný skočení na záda? Divný. Odpovědí jí je moje ne moc přívětivé zamručení, ale i to jí stačí. Pár minut čekáme, ale autobus přijíždí na minutu přesně, a tak se oddávám spánku na zadním sedadle na rameni Elis. Zdá se mi něco naprosto nesmyslného. Běžím. Běžím, běžím, běžím. Pak se zastavím a nakonec zase jen běžím, běžím a běžím. Něžné pohlazení rukou po rameni mě vzbudí z toho snu. Elis se mile usměje a tiše mi řekne: „Zlatíčko už musíme jít.“ Zvedám se a praštím se do přidržovací tyče nade mnou. Nahlas zanádvám a určitě s těžkým otřesem mozku pokračuji dál. Venku se k nám připojuje naše malá parta, se kterou se znám už od páté třídy. „Co dneska podnikneme?“ optá se Harry a pečlivě si okusuje nehty, jak už bývá jeho zvykem. Většina jen pokrčí rameny, ale jeden se přece jen ozve. Je to zajímavé, že

zrovna Timmy. Ten vždy stojí vzadu, je tichý, nenápadný a ozývá se jen tehdy, když otázka směřuje přímo na něj. Navrhne jít do klubu. Určitě tam budou hrát ty jejich nudné uloudané písničky, při kterých se páry drží za pozadí a v pevném objetí svých těl tančí. Ale, proč ne? řeknu si. Kývnu. Dál se jejich rozhovorem nezabývám, jen se omluvím a jdu směrem ke své třídě.

Nikdy tam nechodím tak brzy, tak nevím, proč zrovna dnes. Vejdu a ucítím plácanec po rameni. Je to Harry. On je mi z naší party nejbližší, dalo by se říct, že je můj nejlepší kamarád.

„Co ty tady tak brzo?“ zeptá se a opírá se o stěnu.

Neodpovídám. Jsem až moc zamyšlený, než abych postřehl, na co se mě ptá. Ale on pečlivě čeká, než se vzpamatuji.

„Sám nevím,“ zasměju se. „Jen chci tady trochu pobýt v tichu.“

„Jsi trochu senilní ne?“ zasměje se mi škodolibě.

Naštvaně zavrčím. „Blbče!“ chytím ho za tričko a on mi za odměnu zablokuje ruce, abych nemohl nic dělat. „Hele, Jacku, musím se ti k něčemu přiznat,“ začne. „Jsi můj nejlepší kámoš, ale pro mě jsi už dlouho něco víc,“ řekne. He?! Začnu teď vnímat vše až moc dobře a překvapeně mrkám, takže vypadám asi jako čerstvě vyoraná myš. Všimnu si, jak se červená a nahýbá se ke mně jako pro polibek. Musím utéct! Hlasitě při odstrkování vyheknu a vyletím ze dveří, jako by mi hořelo za zadkem. Taky že jo, no spíš můj „kamarád“ hoří láskou. A tak běžím, běžím a běžím. Neuvažoval jsem nad tím, kam to vlastně běžím, hlavně někam daleko. Je to divný. Běžím a uvědomuji si skutečnost, tenhle den je „fakt hustej“. Žádná nuda a to mě děsí.

Ten den byl ale hustej...

...Jsem Ideální Chlapec. Ráno vstávám sám, aniž by mne někdo vzbudil. Ustelu si postel. Provedu ranní hygienu. Nasnídám se. Vezmu vzorně sbalené školní pomůcky a včas vyrazím na cestu do školy. Nikdy se mi nestalo, že bych zaspal. Cestou na autobus si předem připravím pečlivě přepočítané mince, které s úsměvem vložím do dlaně řidiče autobusu.

Cesta trvá nedlouho a já vystupuji nedaleko mé školy. Před každou hodinou si zopakují zadané učivo a už se nesmírně těším, až vstoupí do třídy vyučující. V každé hodině dávám bedlivý pozor, abych správně pochopil probíraná témata. V případě písemných testů a ústních zkušeni nejsem vůbec nervózní, protože se pravidelně připravuji z hodiny na hodinu. Maximální počet bodů v písemném testu a excelentní přednes před tabulí uspokojí vyučující a pro mne to je již samozřejmostí. Díky mým ideálním fyzickým předpokladům hravě zvládám i tělocvik. Standardně získám míč na jednom konci hřiště, prokličkuji kolem všech protihráčů a míč skončí v pravém nebo levém horním růžku branky, podle toho, jak se zrovna rozhodnu.

Velmi rád a velmi dobře hraji na příčnou flétnu, housle, kytaru, klavír, akordeon a bubny. Zpěv mi též nečiní žádné potíže, jsem schopen přecházet z tenoru do barytonu, basbarytonu i basu. Výtvarné umění se stalo mým největším koníčkem ve volných chvílích. Maluji nejraději přírodu, z ledu jsem vytesal několik řeckých bohů a navrhl jsem architektonické řešení útulku pro kočky a psy. Fotografie pořizují nejraději ze zasněžených vrcholků hor. Minulý víkend jsem si odskočil na Mount Everest pořídil pár pěkných fotek. Před návštěvou jakékoliv země světa se vždy naučím jejich jazyk, abych splynul s davem. Toto se mi bohužel v Africe nepodařilo, neboť mód ke změně barvy pleti není zatím standardní výbavou Ideálního Chlapce...

...Něco mě šimrá pod nosem a já se oháním rukou po dotěrném hmyzu, který se usídlil na mé tváři. Znovu usínám a pokračuji ve

snění sen o Ideálním Chlapci a jeho hustém životě a vlastně každickém „hustém“ dni.

II. Cieszyn

Izabela Kula
dyrektor Biblioteki Miejskiej w Cieszynie

Drodzy Czytelnicy,

Już po raz piąty Biblioteka Miejska w Cieszynie zaprosiła młodych miłośników pióra do wzięcia udziału w Międzynarodowym Konkursie Literackim z cyklu „ZOSTAŃ PISARZEM Z...”

Tym razem zmagania literackie przebiegały pod hasłem Mój odlotowy dzień, a zadaniem uczestników konkursu było opisanie wyjątkowego, niezapomnianego jednego jedyne go dnia, którego nigdy nie zapomną, zaś inspiracją i wzorem dla uczestników były niezwykle powieści Kazimierza Szymeczko – patrona literackiego Konkursu.

Zadanie konkursowe okazało się nie lada wyzwaniem literackim, które zaowocowało zaiste niezwykłymi tekstami. Podróże na jawie i we śnie, eskapady w przestrzenie istniejące tylko w wyobraźni dzieci, spotkania z gwiazdami piosenki, sportu czy filmu, fantastyczne przyjęcia, niespodziewane wizyty, śmiałe przedsięwzięcia... opowieści młodych pisarzy zaskakiwały i czarowały.

O tym, że temat konkursu przypadł uczestnikom do gustu świadczy fakt, iż jury stanęło przed trudnym zadaniem wyboru najlepszych spośród 108 prac nadesłanych z Cieszyna, powiatu cieszyńskiego, a nawet całej Polski.

Dziękujemy wszystkim młodym pisarzom za to, iż zechcieli podzielić się z nami swymi niezwykłymi historiami, czytelnikom zaś życzymy miłej lektury!

Kazimierz Szymeczko - ur. w 1965 w Rudzie Śląskiej polski pisarz. Ukończył filologię polską na Uniwersytecie Śląskim. Jest nauczycielem i doradcą szkolnych bibliotek. Laureat konkursu literackiego „Uwierz w siłę wyobraźni”.

Autor Historii Polski w opowieściach, Pomolowanej historii, Pościg za czarną Hondą, Fałszerze w sieci, Kłopoty komendanta roka, Święty w kapeluszu, Milion w pięć dni, Kopidoł i kwaciareczka, Tajemnica jednej nocy i wielu opowiadań dla młodszych dzieci, które publikował między innymi w „Świerszczyku”. Chętnie odwiedza giełdy staroci, zbiera kubki i lampy naftowe, a w wolnym czasie grywa w RPG, szachy i koszykówkę.

Zostań pisarzem z...
Kazimierzem Szymeczko
„Mój odlotowy dzień”

Prace zwycięzców

Przegląd zwycięzców I kategoria

Wrońska Róża 1. miejsce	Alternatywna Szkoła Podstawowa w Cieszynie
Donocik Jakub 2. miejsce	Szkoła Podstawowa nr 3 z Oddziałami Integracyjnymi im. J. Korczaka w Cieszynie
Wójtowicz Małgorzata 3. miejsce	Szkoła Podstawowa w Zamarskach
Łukasiak Adam Wyróżnienie	Szkoła Podstawowa nr 2 w Cieszynie
Tercka Patrycja Wyróżnienie	Zespół Szkół im. K. K. Baczyńskiego w Zebrzydowicach
Iskrzycka Paulina Wyróżnienie	Zespół Szkół im. K. K. Baczyńskiego w Zebrzydowicach

Przegląd zwycięzców II kategoria

Kubicius Natalia 1. miejsce	Gimnazjum nr 1 w Cieszynie
Dziendziel Małgorzata 2. miejsce	Gimnazjum im. K. K. Baczyńskiego w Zebrzydowicach
Temel Anna 3. miejsce	Gimnazjum im K. K. Baczyńskiego w Zebrzydowicach
Kluz Wiktor Wyróżnienie	Gimnazjum nr 1 w Cieszynie

I kategoria 12-13 lat

Wrońska Róża, 11 lat

1. miejsce, Alternatywna Szkoła Podstawowa w Cieszynie

Mój odlotowy dzień

Nie ma idealnego dnia, ale skoro ten ma być odlotowy, to ja już się postaram, żeby był i bynajmniej nie będę lać wody. Gdybym musiała wybrać dzień tygodnia to na pewno poniedziałek, bo wtedy mam najwięcej roboty i zawsze coś zawałę. Chciałabym Was czymś zaskoczyć, wprawić w zdumienie, a powiedzmy sobie szczerze nie mam pomysłu... Może jutro rano coś wymyślę...

Budzik zadzwonił jak zwykle zbyt wcześnie. Otworzyłam jedno oko i poczułam jak chłodny nosek mojego psa obwąchuje moją twarz. Zawsze tata wstaje pierwszy, więc pozwoliłam sobie poudawać, że jeszcze śpię. Nagle usłyszałam, jak mój pies biegnie po parcie i wybiega z pokoju. Zciekawiona wstałam i poszłam za nim. Okazało się, że wyszedł na balkon i czekał na dziwnego człowieka, który najwyraźniej wspiął się po balkonie, zamiast użyć klamki. Wyglądał jak z innej epoki i zadał mi dziwne pytanie: gdybyś mogła przenieść się w czasie, to co byś wybrała? Pomyślałam, że to żart, ale nie chciałam żeby się zdenerwował, więc szybko się namyśliłam i odpowiedziałam:

- przeniosłabym się do starożytnej Grecji.

Wtedy on zapytał, czy chciałabym teraz się tam znaleźć? Odpowiedziałam – tak - choć wciąż myślałam, że to jakieś żarty...

I w tym momencie znalazłam się na dość ruchliwej ulicy. Ludzie ubrani byli w długie szaty i sandały. Wszyscy głośno rozmawiali i sprzedawali różne rzeczy. Wystraszyłam się, bo zrozumiałam, że jestem tu obca i chciałam wrócić z powrotem do domu.

Ale wtedy poczułam, że ktoś delikatnie dotyka mojego ramienia. Jego twarz wyglądała znajomo.

- Przecież to mój tata – pomyślałam i bardzo się ucieszyłam.

Wyglądał na bardzo szczęśliwego. Uśmiechał się do mnie tajemniczo i trzymał pod ręką jakieś zwoje. Powiedział, że to cudownie, że tu jesteście razem i że to świetna okazja, by odwiedzić kilku jego przyjaciół.

Postanowiliśmy pójść do domu Sokratesa, ale akurat jego żona

Ksantypa robiła mu awanturę. Słysząc było jak krzyczy:

- Nigdy nie ma cię w domu, kiedy jesteś potrzebny! Tata powiedział, że to zły moment na odwiedzin i zaproponował, żebyśmy poszli do domu Platona. Nie miałam tam dużo do powiedzenia, bo Platon akurat był bardzo zajęty ćwiczeniami gimnastycznymi. Ale przypomniało mi się, że zawsze chciałam zobaczyć Diogenesa, sprawdzić czy rzeczywiście siedzi w beczce? Naprawdę w niej był, ale jakoś bałam się z nim porozmawiać, no bo o czym? Raczej nie o tym, jak podoba mi się jego sposób życia. Ale to on zaczął rozmowę, zapytał czy może chciałabym być jego uczennicą? Zdziwiona tym pytaniem popatrzyłam na tatę, ale on nie patrzył w moją stronę, odpowiedziałam, że tak. I właśnie zaczęła się rozmowa, bardzo mu się podobało, że wolę go od Platona. Zapytałam się go, czy żeby być jego uczennicą muszę zrezygnować z wszystkich wygod? Wtedy zaczął głośno się śmiać.

W czasie tego śmiechu usłyszałam głośne drrrrrrrrrin! To był dzwonek! Ale jak to, no nie, to był sen! Hhmmmm szkoda, że nie ma takich dni – pomyślałam. Szybko się ubrałam, umyłam zęby i zjadłam śniadanie. W ostatniej chwili wsiałam do autobusu i pojechałam do szkoły, a tam wszystko po staremu. Gdybym miała zaprojektować swój odlotowy dzień, to byłby on taki, jak ten sen.

Donocik Jakub, 12 lat

2. miejsce, Szkoła Podstawowa nr 3

z Oddziałami Integracyjnymi im. J. Korczaka w Cieszynie

Mój odlotowy dzień

To był naprawdę niezwykły dzień! Taki dzień zdarza się tylko jeden jedyny raz w życiu. Zapowiadał się całkiem zwyczajnie czyli: pobudka, śniadanie, buda-nuda... Na szczęście po śniadaniu przypomniałem sobie, że po drugiej lekcji jedziemy z drużyną na Ogólnopolski Turniej Minikoszykówki w Krakowie.

Na miejscu zbiórki przed wyjazdem trener nie przychodził już od 20 minut. Po chwili podjechało czerwone Ferrari, z którego wysiadł... Michael Jordan! Nie mogliśmy uwierzyć własnym oczom. Wszyscy rzuciliśmy się na niego po autografy. Michael powiedział: -Nie czas na wygłupy, dziś zastąpię waszego trenera, wsiadajcie do autobusu, jadę z wami.

W drodze do Krakowa nasz nowy trener dał nam cenne wskazówki. Czuliśmy się mocni - wiedzieliśmy, że gdy jest z nami Michael Jordan, nie możemy przegrać. Trener obiecał nam, że jeśli wygramy, to przewiezie każdego z nas swoim fantastycznym Ferrari 458 Speciale. Czy mogliśmy przegrać będąc tak bardzo zmotywowani? Oczywiście, że nie! Wygraliśmy wszystkie mecze, a w finałowym meczu pokonaliśmy dotychczasowego Mistrza Polski... jednym punktem! Ależ to były emocje...

W drodze powrotnej zepsuł nam się autobus, więc przesiadliśmy się do pociągu Pendolino, który od kilku miesięcy kursuje na trasie Gdańsk - Warszawa - Cieszyn. Uwielbiam jeździć pociągami, dlatego byłem bardzo podekscytowany.

W Cieszynie Michael Jordan zawiózł mnie swoim Ferrari pod dom babci, której z wrażenia spadły okulary z nosa. Zawsze gościnnie babcia zaprosiła nas obu na moje ulubione pierogi z mięsem. Po pysznym obiedzie pożegnałem się z Michałem i poszedłem do domu opowiedzieć o wszystkim mamie. Zostałem ją trzymającą w jednej ręce bilet rodzinny do Aquaparku „Tatralandia”, a w drugiej wygrany kupon totolotka. Mama zachowywała się niecodziennie, to znaczy skakała pod sufit, krzyczała i śmiała się na zmianę. Po chwili czułem się tak szczęśliwy jak mama. Kiedy opowiedziałem

jej co mi się dzisiaj przydarzyło, nie mogła mi uwierzyć, a kiedy pokazałem autograf oniemiała z wrażenia. Nagle rozległ się dzwonek do drzwi. To mój najlepszy przyjaciel Grześ przyszedł do mnie na noc. Na kolację zamówiliśmy ogromną pizzę oraz colę.

Chciałem się upewnić, że to wszystko działa się naprawdę, więc kilka razy musiałem się uszczyplnąć. Na pewno nigdy nie zapomnę tego dnia. To był najbardziej odlotowy dzień w moim życiu.

Niezapomniany Test

Dziś był niesamowity dzień, na pewno długo go nie zapomnę. Choć na początku nic nie wskazywało na to, że będzie on taki wspaniały. No więc zaczęło się nie ciekawie...

Rano z trudem się obudziłam. Ale w końcu zebrałam się i wyszłam elegancko do szkoły, w końcu mieliśmy pisać test szóstoklasisty. Byłam bardzo zestresowana. Kiedy weszłam do szkoły, to zobaczyłam moją klasę na korytarzu. Każdy przejęty coś robił, jedni obgryzali paznokcie, inni bawili się piórnikiem, a kilka osób w pośpiechu przeglądało książki. Gdy zawołali nas do sali gimnastycznej, szliśmy jak otumanieni, nie docierało do nas, że dziś ten test. Ten najważniejszy w szkole podstawowej. Zajęliśmy miejsca w ławkach, a pani rozdała kartki. Zakodowaliśmy się i oznajmiono czas start. Odwróciłam stronę i moim oczom ukazał się wielki, czerwony napis: „Powodzenia! Tylko nie zabłądź :)”. Nie bardzo rozumiałam i gdy rozejrzałam się po sali zauważyłam, że inni też są zdezorientowali. Odwróciłam kolejną stronę „testu” i zobaczyłam „zadanie” pierwsze: „Szybko zabierz rzeczy i wyjdź ze szkoły. Zaczekaj na całą klasę i nie zapomnij zabrać testu!”. Okej, to już było całkiem dziwne. Spojrzałam w stronę stołu nauczycieli, ale... nie było ich! Spojrzałam w bok, do koleżanki.

-Ej, co się dzieje? Co to ma znaczyć? - spytałam. Ale ona tylko pokiwiała głową na znak, że też nie ma pojęcia. Nikt nie podniósł się z miejsca, ale ja zrobiłam tak, jak pisało na kartce. Przy wyjściu odwróciłam się do klasy. „No chodźcie! Tak każe nam test!”. Wszyscy wstali i wyszliśmy z sali gimnastycznej, a po chwili i ze szkoły. Następne zadanie kazało nam iść na boisko, co zrobiliśmy szybko. Potem zeszliśmy do lasu za szkołą. Na drzewach widzieliśmy strzałki, które pokazywały nam kierunek drogi. Były też karteczki, gdybyśmy zabłądzili. Zrobiliśmy to chyba ze trzy razy! W końcu wyszliśmy na drogę. Teraz mieliśmy iść pod kościół, który był ulicę stąd. Na tablicy ogłoszeń kościelnych pisało, że przeszliśmy pierwszy etap: orientacja w terenie. Byliśmy mocno zdziwieni. Zadanie w teście

kazało wejść do środka kościoła, jak też zrobiliśmy. Ławki były ponumerowane naszymi numerami z dziennika, więc usiedliśmy w „przypisanych” nam. Na mojej była karteczka: „Zmęczona? No to czas na więcej! Szybko biegnij na boisko szkolne!”. Że co, znowu tam? Zobaczyłam, że niektórzy z klasy wychodzą, więc też to robiłam, a po opuszczeniu terenu kościoła wszyscy rzucili się biegiem w stronę boiska. Ku naszemu zdziwieniu z podwyższenia szkolnego zobaczyliśmy wielki napis na trawie: O.S.P. Mój kolega pierwszy rozgryź zagadkę. Mieliśmy iść do OSP! Tak też zrobiliśmy. Naszym oczom ukazał się na środku sali wielki stół z białym obrusem i jedną, małą szklanką wody. Przy niej napis: „Dla całej klasy”. Chcąc, nie chcąc, musieliśmy się podzielić. Podawaliśmy sobie szklankę i każdy brał małego łyka. Kiedy była pusta, rozejrzeliśmy się po sali. Na scenie była duża kartka z napisem: „No dobrze, wystarczy. Głodni? Pora na pizzę!”. Ojej, to dopiero zaskoczenie! Prędko pobiegliśmy do pizzerii, niedaleko stąd. W środku było ciemno, gdy nagle światło SAMO się zapaliło. Pod ścianą stał wielki stół, a na talerzach kawałki gorącej pizzy. Przy każdym talerzu był napis: „Brawo! Test zaliczony! Teraz już tylko potrzeba wam zimnej coli :)”. I w tym momencie weszli nasi szkolni nauczyciele niosąc wielkie butelki coli. Byli roześmiani, a my zdezorientowani, ale i uśmiechnięci. Wychowawczyna powiedziała:

-Test został przełożony na 22 kwietnia, ale pomyśleliśmy, że nie chcielibyście się nudzić!

No naprawdę, czegoś takiego się nikt z nas nie spodziewał. Po pizzy pan od WF-u rozpalił ognisko przed pizzerią i wszyscy smażyliśmy kiełbaski. Robiliśmy sobie śmieszne żarty na Prima Aprilis, o którym sobie przypomnieliśmy. Nawet nie spostrzegłam, gdy było ciemno! Mama przyjechała po mnie i byłam pewna, że wiedziała o tym. W domu też było miło, wspólnie z rodzicami oglądaliśmy moją ulubioną komedię. Jutro miał być dzień wolny od szkoły dla naszej klasy, więc długo w nocy siedziałam z rodzicami, żartowaliśmy i śmialiśmy się. Opowiadałam, jak było na „teście”.

Teraz, gdy leżę już w łóżku, to wciąż nie wierzę w ten fantastyczny dzień. W ten odlotowy dzień. Takie testy, to ja mogę rozwiązywać zawsze!

Łukasiak Adam, 12 lat

Wyróżnienie, Szkoła Podstawowa nr 2 w Cieszynie

Mój odlotowy dzień

Cieszyn, 24. 02. 2014 r.

Szanowna Pani!

Właśnie wróciłem ze szkoły. Jestem szczęśliwy, dlatego że otrzymałem celującą ocenę z dyktanda. Dobre stopnie pozwalają mi być pewnym, że znowu otrzymam świadectwo z wyróżnieniem. Już nie mogę się doczekać tego uroczystego dnia, bo jest dla mnie wyjątkowy, odwiedzają mnie aniołowie...

Już od rana trwają przygotowania. Mama piecze pyszne ciasto, siostra sprząta dom, a ja nakrywam do stołu. Poleruję każdą filiżankę i spodeczek, bo wiem, że muszą lśnić blaskiem światła... Po południu wszystko jest już gotowe. Pachnie świeżością kwiatów, a powietrze drży w radosnym oczekiwaniu.

Kiedy zegar stojący w salonie wybije godzinę szesnastą, wszyscy się witają. Aniołowie są zawsze punktualni i nigdy nie sprawiają mi przykrości. Wyglądają niezmiernie.

Jeden z nich - Hellenus jest wysoki i szczupły. Jego jasne, proste włosy delikatnie opadają na ramiona okryte śnieżnobiałym puchem. Dobre, niebieskie oczy patrzą na mnie z miłością, a wyraźne usta szepczą niezrozumiałe dla mnie słowa. Zawsze wydaje mi się, że rozmowa z aniołami to okamgnienie, lecz zegar uparcie wskazuje wieczór. Gdy na niebie pojawiają się roje gwiazd, a księżyc pokaże światu swoje oblicze. Dorotus wyjmuje jasnobrązowe skrzypce i gra piękne melodie, które zabierają mnie w inną rzeczywistość... I wtedy zaczyna działać Jolantus. Ze swojego magicznego kuferka wyciąga niespodzianki. Podarowuje mojej rodzinie niegasnącą Nadzieję, wieczną Miłość i głęboką Wiarę w lepszą przyszłość. To one pozwalają cieszyć się życiem...

Szelest skrzydeł, podmuch wiatru i zmęczenie to oznaki minionego dnia, który przyjdzie znowu za rok...

Życzę Pani, by także Pani miała okazję przeżyć to, co ja.

Z serdecznymi pozdrowieniami - Adam.

Tercka Patrycja, 12 lat

Wyróżnienie, Zespół Szkół im. K. K. Baczyńskiego w Zebrzydowicach

Mój odlotowy dzień

Tego dnia, jak co dzień, wstałam wczesnie rano. Wydawało mi się, że jest szósta, a był środek nocy. Mama wyciągnęła mnie z łóżka. Musiała wstać wcześniej, bo kanapki były już gotowe, a herbata znajdowała się w termosie. Mama powiedziała, że koniecznie muszę coś zobaczyć nad morzem. Ubrałam się ciepło i wyszliśmy. Na zewnątrz panowała nieprzenikniona, mglista noc. Nasz domek, w którym mieszkaliśmy w trakcie wakacji, był zbudowany z drewna i leżał nieopodal plaży. Ruszyliśmy w jej stronę dobrze znaną nam dróżką. W rękach trzymałyśmy latarki ponieważ latarnie były wyłączone. Po kilku minutach dotarliśmy na plażę, usiadłyśmy na wilgotnym piasku i wsłuchiwałyśmy się w morze. Na horyzoncie wstawało słońce, które wraz z pierwszymi promykami ukazywało spokojny, falujący Bałtyk. Chmury mieniły się żółcią i czerwienią, a mewy z piskiem unosiły się w powietrzu.

Gdy zachwycałyśmy się wschodem słońca zobaczyłyśmy dwie płynące w naszym kierunku foki. Jedna z nich była większa, a druga zdecydowanie mniejsza. Z zaciekawieniem zbliżyły się do nas. Zauważyłam jak mama wyciąga z torebki dwie ryby. Jedną rzuciła w ich kierunku, a drugą dała mi do ręki. Większa foka obwąchała rybę, a następnie ją zjadła. Tymczasem malutka foczka o brązowych oczach i szarym futerku, była coraz bliżej. Wyciągnęłam rękę z rybą w jej kierunku. Foka zawahała się, ale wzięła rybę z mojej dłoni – w tym momencie mama zrobiła mi zdjęcie. Gdy zwierzę już zjadło, położyło się pomiędzy mamą, a mną i patrzyło razem z nami na morze. Drugiej foki już nie było, ale z oddali słychać było jej odgłosy. Zapewne wołała swoje dziecko. Maluch pożegnał się z nami i ruszył do swojej mamy. Naszym oczom ukazał się wspaniały widok: całe stado fok. Witały się ze sobą i bawiły radośnie. Tę małą fokę postanowiłam nazwać Uszatką. Wszystkie foki oprócz Uszatki były już w wodzie. Patrzyła w naszym kierunku, najwyraźniej zasmakowała jej nasza rybka. Foczka wróciła do nas, a ja pogłaskałam ją na pożegnanie. Uszatka wróciła do swojej rodziny, a my patrzy-

łyśmy jak znikają wśród fal Bałtyku. To było niesamowite przeżycie, tak bardzo się wtedy wzruszyłam, że nawet nie zdawałam sobie sprawy, że już po siódmej.

Szybko wstałyśmy, otrzepałyśmy się z piasku i wróciłyśmy do naszego domku. Podczas drogi powrotnej rozmawiałyśmy o fokach, które widziałyśmy na plaży. Gdyby nie były oswojone, nie podeszłyby do nas, a my nie przeżyłybyśmy takiej przygody. Z perspektywy czasu myślę, że to była najwspanialsza lekcja przyrody jakiej miałam okazję doświadczyć. Gdy wróciłyśmy do domu, tata i moja siostra właśnie się obudzili. Byli bardzo ciekawi, gdzie byłyśmy i co robiłyśmy. Opowiedziałyśmy im naszą przygodę, a potem pokażaliśmy zdjęcie, na którym karmiłam Uszatkę. Szkoda, że ich tam nie było. To był niesamowity i najbardziej odlotowy dzień w moim życiu, ponieważ pierwszy raz z tak bliska widziałam fokę, która była na wolności i pierwszy raz ją karmiłam! Gdyby mama mnie nie wyciągnęła z łóżka na pewno bym ich nie zobaczyła i nie miałabym czego wspominać.

Iskrzycka Paulina, 13 lat

Wyróżnienie, Szkoła Podstawowa im. K. K. Baczyńskiego w Zebrzydowicach

Skoki narciarskie

Dniem, który zasługuje na ten tytuł, był ten, w którym mogłam obejrzeć na żywo skoki narciarskie w Wiśle Malince.

Rano oglądałam kwalifikacje, z których i tak nic nie wiedziałam, ponieważ rozpraszała mnie myśl, że jak tata wróci z pracy i zje obiad, jedziemy na te cudowne, niesamowite skoki narciarskie. Z tych emocji nawet nie zjadłam śniadania, a obiadu też niewiele, praktycznie w ogóle „to przeżyte emocje”. Wreszcie wrócił tata, a ja myślałam, że eksploduję, jeżeli za chwilę nie wyjedziemy z domu. Tata mnie uspokajał, choć niczego nie wskórał, no cóż. Starał się szybko „zrobić na bóstwo” co faktycznie zajęło mu chwilę, ale co się dziwić, to w końcu facet. Już siedziałam w aucie (niespokojna) i jeszcze raz sprawdziłam, czy wzięłam bilety. Gdy byłam pewna, że je mam, wyjechaliśmy spod domu. Jadąc oglądałam krajobrazy górskie, które widziałam przez szybę. Czułam jak zmienia się temperatura, powietrze i klimat. Im bliżej skoczni, tym czułam się lepiej, byłam spokojniejsza, szczególnie wtedy, gdy byłam już w tej niesamowitej Wiśle. Jadąc autem przez miasto widziałam wielu cudownych i jedynek w swoim rodzaju sportowych kibiców, którzy byli wszędzie. Gdy na nich patrzyłam, wiedziałam, że kocham taki klimat. Wszędzie stały budki z czapkami, flagami i gadżetami niezbędnymi do kibicowania. Oczywiście zachęciłam tatę, aby kupił sobie czapkę, która idealnie do niego pasowała i było mu w niej do twarzy. Tata kupił nam colę oraz herbatę i usiedliśmy przy jednym ze stolików. Po pewnym czasie jednak kibice zaczęli mnie trochę denerwować, bo cały czas trąbili na tych trąbkach, gwizdali i śpiewali. Patrząc natomiast na skocznię, doceniałam ludzi, którzy ją przygotowali w tak idealny sposób, trochę ich to kosztowało, na pewno, bo należało na przykład zwieźć śnieg, przygotować miejsce dla sportowców i dla kibiców.

Potem już weszliśmy do sektora B2. Była 14.00. Seria próbna miała rozpocząć się o 16.00, ale organizatorzy przesunęli ją na 16.30, więc długo musieliśmy czekać, ale było wielu znajomych,

więc się nie nudziliśmy. Wszyscy super się bawili przed, w trakcie i po zakończeniu skoków. Gdy zaczęła się seria próbna, podziwialiśmy, jak skaczą, a szczególnie nasz jubilat, którym był Piotrek Żyła. Seria próbna była okey, ale my czekaliśmy na sam konkurs i w końcu już się zaczęła pierwsza seria. Kibicowaliśmy wszystkim bez wyjątku. Jak skok był udany, rozlegały się oklaski i okrzyki. Po pierwszym skoku Piotrka, wszyscy zaśpiewaliśmy mu sto lat. Druga seria była cudowna, lecz kibice najbardziej liczyli lidera Pucharu Świata. No i wreszcie nadszedł moment. Kamil na belce, głośny aplauz kibiców, wszyscy po prostu ryczeli: "dawaj Kamil, leć." Szkoda, że przysiadł, ale no cóż takie rzeczy się zdarzają. Po ostatnim skoku organizatorzy ustawili, a raczej wnieśli podium. Trzecie miejsce dla Michaela Hayboeck, drugie dla Kamila Stocha i pierwsze dla Andreasa Wellingera. Wszyscy polscy kibice (razem ze mną) zaczęli krzyczeć „dziękujemy, dziękujemy”.

Kamil był z tego powodu bardzo szczęśliwy. Po wręczeniu nagród skoczkowie zrobili sobie zdjęcie i zeszli z podium. I kolejna atrakcja, na środek został zaproszony nasz jubilat i dostał wspaniałą, przepyszny tort, którym chciał się podzielić, ale okazał się za mały dla tylu kibiców. Znowu wszyscy mu zaśpiewali i pobiegli po autografy, ja oczywiście też. Poszłam do Maćka Kota, a później do Piotrka Żyły, reszty naszych skoczków nie znalazłam. Gdy już je miałam, wróciłam do taty i poszliśmy w kierunku auta. Pożegnałam się ze skocznią i wyjechaliśmy z tego wspaniałego miejsca.

Gdy przyjechałam ze skoków, coś się we mnie zmieniło, teraz czuję się odważniejsza. Opowiedziałam mamie, babci i dziadkowi o tym wszystkim z wypiekami na twarzy, potem poszłam spać, ale tego dnia nigdy nie zapomnę. Długo nie mogłam zasnąć z nadmiaru wrażeń, i wiem, że był to dzień idealny, jedyny w swoim rodzaju i oczekuję następnego wyjazdu na skoki.

II kategoria 14-15 lat

Kubicius Natalia, 15 lat

1. miejsce, Gimnazjum nr 1 w Cieszynie

Znamię

Obudził mnie hałas dochodzący z zewnątrz. Prawie zupełnie pozabawiona sił po zaledwie godzinie snu, wstałam jednak z łóżka, ubrałam szlafrok, zajrzałam przez okno i... zupełnie zaniemówiłam z wrażenia! Oto co dostrzegłam – ogromny, o promieniu co najmniej stu metrów lej po bombie, na miejscu naszego ogródka! Nie zastanawiając się dłużej, pobiegłam do sypialni moich rodziców. Kolejne zaskoczenie – po otwarciu drzwi dostrzegłam tylko rozrzuconą pościel... Nie było ich w całym mieszkaniu; odnalazłam jedynie swojego psa, zaszytego w kącie pod komodą. Próbowiałam go zawołać, jednak chyba tylko siłą byłabym w stanie go stamtąd zabrać. Jedyne co mi pozostało, to wyjść na zewnątrz...

Z wielkiej dziury toczyły się jeszcze smugi dymu. Zdziwiło mnie to, że usłyszany przeze mnie hałas nie równał się wybuchowi na taką skalę! Przerażona i zszokowana, odważyłam się jednak wolnym krokiem podejść bliżej. Jak nie trudno się domyślić, po starym baseniku dla dzieci i maminych grządkach, tak troskliwie pielęgnowanych przez wiele miesięcy, nie zostało ani śladu. Nie użalałam się jednak nad kwiatkami, do których nigdy nie żywiłam szczególnych uczuć, a zaczęłam coraz bardziej zbliżać się do krawędzi dziury. Pod stopami, okrytymi tylko włochatymi kapciami o cienkiej podeszwie, odczuwałam coraz większe ciepło. W innych okolicznościach ucieszyłoby mnie to, zważywszy na temperatury powietrza w połowie stycznia, jednak tym razem nie wróżyło to dobrze.

Sam lej był jednak niczym w porównaniu do tego, co właśnie w nim ujrzałam. Przy ścianie, naprzeciwko mnie, jak gdyby nigdy nic, siedziała kilkuletnia dziewczynka! Drobną, szczupłą blondyneczką, ubraną zaledwie w zwiewną sukieneczkę i lakierki, sprawiała wrażenie, jak gdyby na co dzień miała w zwyczaju przesiadywać w świeżo powstałych lejach. Spojrzała na mnie. W jej błękitnych oczach dostrzegłam całkowity spokój, wręcz radość. Usta lekko ułożyły się w uśmiech. Patrzyłam na nią, aż gestem ręki pokazała mi, żebym do niej przyszła. Ostrożnie zeskoczyłam z krawędzi.

Gorące podłóże coraz bardziej grzało moje stopy, jednak nie na tyle, żeby nie dało się stanąć. Wolnym, niepewnym krokiem zmierzylałam w jej kierunku. Gdy już stanęłam na wprost niej, nakazała mi usiąść. Czułam się skrępowana, gdy wzrok nieznannej osoby dosłownie przeszywał mnie na wylot. Wpatrywała się we mnie, nie wymawiając ani słowa. Mnie ze strachu głos uwiązł w gardle, dlatego też przez dłuższą chwilę siedzieliśmy w całkowitej ciszy. Wyciągnęła rękę w moją stronę i pogładziła mnie po ramieniu. Wciąż była uśmiechnięta, za to ja siedziałam w napięciu. Jej dłoń powędrowała na mój policzek, w miejsce, gdzie miałam znamię. Następnie chwyciła moją rękę i przyłożyła do swojej twarzy; wtedy dopiero dostrzegłam, że posiada identyczne piętno, dokładnie w tym samym miejscu! Poczułam, jak kręci mi się w głowie, zaczęłam tracić przytomność...

Obudziłam się w swoim łóżku. Dzień już świtał, a z dołu usłyszałam krzątaniej mojej mamy. Więc to był tylko sen! Podniosłam się i, swoim zwyczajem, wyjrzałam przez okno... Kilkakrotnie przetarłam oczy, żeby przekonać się, że wzrok mnie nie myli, jednak na próżno – lej po bombie w moim ogródku! Wystraszona nie na żarty, najszybciej jak tylko mogłam, zbiegłam do salonu. Nie zastałam swojej matki; ujrzałam za to parę lakierków i mojego psa śpiącego obok. Z kuchni usłyszałam trzaskanie – doskonale wiedziałam, kogo mogę się tam spodziewać. Gdy tam zajrzałam, moim oczom ukazała się ta sama twarz, z tym samym piętnem na twarzy. Wywnioskowałam, że to ona, o własnych siłach, zaniosiła mnie w nocy do łóżka, gdy zemdlałam.

Wyglądało na to, że najdziwniejszy dzień mojego życia miał dopiero swój początek...

Dziendziel Małgorzata, 15 lat

2. miejsce, Gimnazjum im. K. K. Baczyńskiego w Zebrzydowicach

Dobry pomysł

- Do reszty oszalałaś?! Opuść tę rękę! - krzyknęłam na Justynę.

- Ja żadnym stopem nie pojadę!

- To co? Może pójdziemy piechotą, hm? Przy wietrze jak podczas huraganu i deszczu, który trwa odkąd wyszliśmy z pociągu! Przypominam ci, że to przez ciebie spóźniłyśmy się na jedyny autobus do Warszawy, tylko dlatego, że nie wzięłaś ze sobą planu miasta, o który cię prosiłam i przez trzy godziny szukałyśmy głupiego przystanku. Chcesz mi powiedzieć, że teraz mam siedzieć jak kołek i porzucić nasze plany na najlepsze wakacje w życiu? O nie!

Nasze plany... Miałyśmy spędzić ten lipiec we dwie, na polu namiotowym, razem z setką innych młodych ludzi, którzy mieli ambicję i odwagę wyruszyć samemu w Polskę. A plan był taki: Z Cieszyna pojechać pociągiem do Krakowa, a stamtąd do małego miasteczka pod Warszawą, a następnie zdążyć na autobus do stolicy. Tam miał na nas czekać wymarzony koncert rockowy, a potem prosto do Gdańska zabawić się nad morze. Niestety, ale tak jakoś wyszło, że nawet jeszcze nie jesteśmy w drodze do Warszawy, a to wszystko przeze mnie. Zgubiłyśmy się i nawet nie wiemy, gdzie jesteśmy.

-Nie musisz mi tego wypominać! Wiem, że to moja wina, ale nie możemy zatrzymać się w jakimś hotelu? Nie oglądasz telewizji? Cały czas coś mówią o porwaniach, a takie młode dziewczyny jak my są łatwym łupem.

- A widzisz tu jakiś hotel? Ja łapię stopa, a ty sobie moknij. - powiedziała udając obojętność. No, tak. Typowa reakcja Justyny. Co jak co, ale rozsądkiem to ona nigdy nie grzeszyła. Zawsze podejmowała decyzję pod wpływem impulsu. Niestety, ale tym razem miała rację. W pobliżu nie było żadnego miejsca, w którym można by się zatrzymać. Nagle zatrzymał się koło nas jakiś stary samochód. Był cały porysowany, ale można było się domyślić, że kiedyś był czerwony. Za kierownicą siedziała jakaś stara kobieta i machała do nas przyjaźnie, krzycząc abyśmy wsiadały.

-Widzisz? To jakaś babcia. Chyba się nie boisz, że nas porwie? -

rzuciła sarkastycznie w biegu Justyna. - My do Warszawy! Jedzie może Pani w tę stronę?

- Owszem. Wsiadajcie, bo się przeziębicie! - uśmiechnęła się.

Pierwszy raz jechałam samochodem z obcą osobą, a w dodatku taką, która prawdopodobnie nie miała prawa jazdy. Nie prowadziła dobrze, a każdy zakręt przyprawiał mnie o ciarki. Jednak starsza Pani świetnie się bawiła. Cały czas opowiadała o czasach, gdy ona „była taką młodą panienką jak my”.

- To były czasy, mówię wam... A może chcecie pojechać skrótem? Znam taki jeden z czasów, gdy śpiewałam w chórkach. Na ilu to się koncertach tego typu było, ha!

- Jak to? Śpiewała Pani w chórkach? Na prawdziwych koncertach? Niesamowite! - Justynie błyszczały oczy. Była zachwycona staruszką.

- Tak, tak. Jeśli chcecie, to mogę wam załatwić wejściówki za kulisy. Właściwie, to jestem specjalnym gościem na tym koncercie, o ile można mnie tak nazwać, ha, ha!

- Naprawdę? Wspaniale! Dziękujemy Pani najmocniej! - Justyna wstała z miejsca i zaczęła skakać jak pięciolatka. Ja natomiast zaczęłam śmiać się i pisać. Starsza Pani odwróciła się do nas i uśmiechnęła się szeroko. Całe napięcie dotyczące jazdy stopem minęło i liczyło się tylko to, żebyśmy zdążyły na koncert!

Skrót rzeczywiście poprowadził nas prosto do celu oszczędzając trochę czasu. Nie mogłam uwierzyć, że właśnie podwiozła nas kobieta, która występowała na scenie z największymi gwiazdami muzyki! Jaka ja byłam niemądra. Gdybym nie posłuchała przyjaciółki, teraz siedziałybyśmy zawiedzione w jakimś hotelu.

A więc i ona czasami miewa dobre pomysły. Ta impulsywna i roztrzepana Justyna.

- Ej, Gośka... Chyba muszę ci podziękować. W końcu gdybyś nie zapomniała kupić tego planu, nie przeżyłabym najlepszego dnia w życiu!

Któż by pomyślał, że to ja będę odbierać podziękowania...

Temel Anna, 15 lat

3. miejsce, Gimnazjum im K. K. Baczyńskiego w Zebrzydowicach

Lot balonem

To był zwykły wakacyjny poranek. Nic nie wskazywało na to, że mój dzień dosłownie i w przenośni stanie się „odlotowy”!

Wstałam z łóżka i zjadłam śniadanie. Ku mojemu zdziwieniu zauważyłam, że rodzice nie są w pracy. Zachowywali się jakoś dziwnie, inaczej niż zwykle. W myślach wertowałam wszystkie daty urodzin, rocznice ślubu, imieniny i nic! Żadnej sugestii. Spytałam więc mamę, co się stało. Odparła, że mają dla mnie małą niespodziankę. Niespodziankę?! Nie miałam zielonego pojęcia, o co chodzi. No, ale w sumie z rodzicami to nigdy nie wiadomo, prawda? Wyobraźnia przenosiła mnie w galopującym tempie we wspaniałe miejsca, jednak nie potrafiłam wymyślić, gdzie rodzice chcą mnie zabrać. Sytuacja była niejasna.

Ogarnęło mnie jednak silne podekscytowanie. Nie mogąc się doczekać, szybko byłam gotowa do wyjścia. Pogoda sprzyjała, świeciło słońce, dzień zapowiadał się upalny, więc ubrałam tylko ulubione szorty i podkoszulek.

Wsiedliśmy do auta i jechaliśmy... jechaliśmy... jechaliśmy. Wydawało mi się, że minęło już tyle czasu... Gdy straciłam nadzieję, że osiągniemy cel podróży jeszcze tego samego dnia, tata zatrzymał samochód. No, no... pomyślałam, ale niespodzianka, przywieźli mnie na łąkę. Hit dnia! Nie bardzo wiedziałam, o co w tym wszystkim chodzi.

Trwało to jednak moment, gdyż nagle dostrzegłam, że na tej ogromnej, zielonej łące, na samym jej środku... stoi balon! Najprawdziwszy, kolorowy balon! Taki do unoszenia się w przestworzach. A ja, Ania, romantyczka, od razu widziałam siebie hen wysoko.

Podbiegłam czym prędzej sprawdzić, czy to jawa. Ależ tak! Balon, najprawdziwszy balon do latania! Zaproszeni przez właściciela wsiedliśmy do kosza. Już byłam szczęśliwa! Pan zajmujący się sterowaniem pociągnął za specjalną linkę, która to sprawiła, że odezwaliśmy się od ziemi. Po chwili byliśmy ponad drzewami. Czułam się nieziemsko!

Odrobina dystansu sprawia, że wszystko wydaje się takie małe... Obserwowaliśmy rzekę, drzewa, zabudowania w oddali... Patrzyłam, jak słońce pada na domy i jakie rzucają one cienie... Wiatr rozwiewał mi włosy. Serce szalało z radości! Oczy biegały, chłonąc niepowtarzalne widoki. Latałam! Cudownie! Bajecznie!

To było niesamowite uczucie, uwierzcie, nie da się tego opisać! Nic nigdy nie wywarło na mnie takiego wrażenia. Oglądanie ziemi, która przecież wydawała mi się taka znajoma, z kosza balonu było po prostu niezwykle. Pozwoliło mi ujrzeć otaczającą mnie rzeczywistość z innej perspektywy. Zrozumiałam, że świat jest pełen zagadek i należy go ciągle odkrywać od nowa.

Niestety, wszystko co dobre, kiedyś się kończy (a im lepsze, tym szybciej) - wylądowaliśmy i trzeba było wracać do domu. Po powrocie późnym wieczorem, mimo ogromnego zmęczenia, jeszcze długo nie mogłam zasnąć... Te wszystkie emocje, kolory, obrazy! Ciągle miałam je przed oczami. Nigdy nie zapomnę tego dnia! Jestem wdzięczna moim rodzicom, że zgotowali mi taką odlotową niespodziankę!

Niesamowite spotkanie

Kilka lat temu wędrowałem po świecie w poszukiwaniu drogocennych artefaktów. Usłyszałem, że wiele z nich znajdowało się w Puszczy Amazońskiej, dlatego postanowiłem kilka z nich odnaleźć. Podczas owej wyprawy spotkałem pewnego człowieka (jak mi się wydawało) o imieniu Waldek. To spotkanie na długo zapadło w mej pamięci.

W czerwcu, dwa lata temu, udałem się do Puszczy Amazońskiej w poszukiwaniu mitycznej Puszczy Pandory, gdyż znalazłem starożytną mapę wskazującą jej położenie. Do wyprawy przygotowywałem się kilka miesięcy. Zabrałem ze sobą zapas ubrań na kilka dni, środki odstrasżające owady, dwie maczety i moją nierozłączną srebrną mini zastawę stołową, którą stanowiły: kubek, widelec i nóż. Wszystkie te rzeczy spakowałem do podróżnego plecaka. Zabrałem też ze sobą dziesięć paczek zapalek i pięć zapalniczek oraz latarkę i łopatę. Gdy już byłem gotowy do podróży, zapakowałem to do mojego prywatnego helikoptera i poleciałem do Ameryki Południowej.

Zostawiłem swój środek transportu w małym miasteczku, wziąłem swój ekwipunek i poszedłem zakupić kajak, którym mógłbym dopłynąć do wioski Łowców Artefaktów. Była to niewielka, położona w głębi puszczy osada zamieszkaana przez tubylców, wykorzystywana przez poszukiwaczy, jako Baza Startowa. Przeprowa przez Amazonkę odbyła się bez większych przeszkód i dzięki temu pod wieczór byłem już w wiosce. Poznałem tam pewnego mężczyznę o imieniu Waldek. On również był Łowcą Artefaktów. Jego celem była skrzynia z księżycowym pyłem, podobno bardzo drogim. Postanowiliśmy, że wyruszmy na poszukiwania razem, gdyż skarby te były ukryte w tej samej okolicy.

Następnego dnia o świcie zabraliśmy sprzęt i udaliśmy się w głąb puszczy. Po drodze spotykaliśmy różne zwierzęta, z kilkoma przyszło nam walczyć. Około godziny szesnastej dotarliśmy do miejsca, w którym według mojej mapy miała się znajdować Puszcza Pando-

ry. Stałem w odpowiednim miejscu i zacząłem kopać. Po chwili przyłączył się do mnie Waldek. Pracowaliśmy w pocie czoła aż do wieczora. Po zapadnięciu zmierzchu, przerwaliśmy pracę, bo trzeba było rozbić namioty. Gdy uporałem się ze swoim postanowiłem przyrzucić sobie kolację. Nagle zorientowałem się, że Waldka nigdzie nie ma. Księżyc w pełni jasno rozświetlał teren. Nagle coś się na mnie rzuciło. Był to olbrzymi wilk. W sekundę dobyłem swą maczetę i obciąłem bestii łapę. Stwór zawył, lecz już po chwili ponowił atak. Złapał moją maczetę kłami, odrzucił ją daleko ode mnie, po czym powalił mnie na ziemię. Oczami wyobraźni widziałem jak wbija mi kły w szyję. Wtem przypomniałem sobie, że mam w kieszeni srebrny widelec. Wyjąłem go i wbiłem bestii w serce. Wilk zaczął miotać się w śmiertelnych konwulsjach. Gdy się uspokoił, jego ciało dziwnie się skurczyło i oto po chwili widziałem przed sobą martwego Waldka. Jak się okazało był on wilkołakiem. Gdyby nie srebrny widelec, byłbym trupem.

Następnego dnia pochowałem Waldka w miejscu, gdzie znalazłem puszkę Pandory. Następnie odnalazłem skrzynkę z księżycowym pyłem. Po powrocie do domu sprzedałem oba artefakty za sporą sumę pieniędzy.

Waldek śnił mi się po nocach. Mam nadzieję, że jego ukąszenie nie zmieniło mnie w wilkołaka. Tego jednak dowiem się dopiero podczas kolejnej pełni księżyca.

III. Daruvar

Romana Horvat
ravnateljica Pučke knjižnice i čitaonice Daruvar

Dragi čitatelji,

pred vama je zbornik najljepših literarnih radova, nastalih na kreativnim radionicama pisanja u četiri države, a u organizaciji četiriju knjižnica; Biblioteka Miejska w Cieszynie (Poljska), Mestská knižnica Kysucké Nové Mesto (Slovačka), Městská knihovna Český Těšín (Češka Republika) i Pučka knjižnica i čitaonica Daruvar (Republika Hrvatska).

Bila je ovo prva godina kako smo se priključili ovome zanimljivome projektu kojemu su se djeca rado odazvala. Voditeljice kreativnog pisanja bile su Tina i Rajna Gatalica, majka i kćer s izuzetnim smislom za literarni izričaj. Njih dvije su imale zadatak naučiti sudionike kako kvalitetno napisati vlastiti sastavak na temu *To je bio dan za pamćenje*. Radionica kreativnog pisanja održala se 24. ožujka 2014. g., a sudionici su tada opuštajući se i fantazirajući stvorili vrlo lijepo sastavke s kojima predstavljamo našu Knjižnicu, ali i našu zemlju.

Povjerenstvo je imalo težak zadatak u mnoštvu lijepih sastavaka izabrati samo njih šest. Radionici se odazvalo 15 sudionika koji su bili podijeljeni u dvije grupe: prva grupa su bili peti i šesti razredi, a druga grupa sedmi i osmi razredi.

U prvoj grupi sudjelovali su: Martina Krejči, 4. r., Dorijan Horvat, 5. r., Karlo Kuzle, 5. r., Ivona Šalić, 6. r., Fran Boroš, 6. r., Stela Novaković, 6. r. U drugoj grupi sudjelovali su: Antonia Stari, 7. r., Klara Valentić, 7. r., Nika Goleš, 7. r., Josipa Abel, 7. r., Mihaela Idžanović, 7. r., Mateja Kuljanac,

7. r., Elena Pavlović, 8. r., Aleksandra Prlina, 8. r., Ines Mudri, 8. r. Izabrani su najuspješniji radovi sljedećih učenika: Ivona Šalić, Martina Krejči, Karlo Kuzle iz prve grupe, a Mateja Kuljanac, Mihaela Idžanović i Elena Pavlović iz druge grupe. U ovom ćete zborniku pronaći naše najuspješnije radove, a sigurna sam, da ćete uživati čitajući ih.

Tina Gatalica, prof. književnosti, dipl. knjižničarka, spisateljica. Zaposlena u Narodnoj knjižnici „Petar Preradović“ Bjelovar. Piše poeziju, prozu i stručne radove iz područja knjižničarstva. Za učenike osnovnih i srednjih škola s kćerkom Rajnom vodi radionice na temu odgoja u duhu ljudskih vrijednosti. Više od 20 godina član je povjerenstava za izbor najboljih ueničkih literarnih radova.

Rajna Gatalica, prof. hrvatskog jezika i književnosti, dipl. knjižničarka. Radi kao nastavnica hrvatskog jezika u II. osnovnoj školi u Bjelovaru i kao knjižničarka u Tehničkoj školi u Bjelovaru. Voli pripovijedati priče i voditi radionice o ljudskim vrijednostima.

Postani pisac s...
Tinom i Rajnom Gatalica
„To je bio dan za pamćenje“

Pobjednički rad

Popis dobitnika

Idžanović Mihaela	Osnovna škola Vladimira Nazora Darugar
Krejči Martina	Češka osnovna škola Jana Amosa Komenskog Darugar
Kuljanac Mateja	Osnovna škola Vladimira Nazora Darugar
Kuzle Karlo	Osnovna škola Vladimira Nazora Darugar
Pavlović Elena	Osnovna škola Vladimira Nazora Darugar
Šalić Ivona	Osnovna škola Vladimira Nazora Darugar

Sreću čine male stvari

Prije sedam godina svakoga sam dana išla pred oca dok se vraćao kući s posla. Pričao mi je kako je uvijek bio umoran od teškoga rada, ali kada bi vidio plavu kosicu koja viri iz trave, pola tereta palo bi mu s leđa.

Govorili su mi da sam oduvijek bila posebna. Mama se ljutila kada bih kući donijela mačku koju sam pronašla na cesti ili zečića kojeg sam teškom mukom izmolila od susjeda.

Željela sam psa. Silno sam ga željela! Dok su ostale djevojčice uređivale lutke, ja sam išla k baki na selo kako bih se igrala s njezinim psom Rexom. Obožavala sam ga! Najdraže mi je bilo, nakon pojedениh bakinih kolača, odvesti ga u šetnju.

Toga dana sve je bilo kao i svaki dan. Gledala sam crtiće, igrala se s tetinom mačkom, smetala majci u kuhinji. Prošla su tri sata i majka me pustila da krenem ususret ocu. Već dugo nije bilo ovako lijepog vremena. Na nebu ni oblaka. Veselo mi se smiješilo sunce. Krenula sam trčeći dobro poznatim puteljkom, a oko mene je bilo sve zeleno, kao u snu. Pri kraju puteljka ugledala sam oca, ali ovaj put u ruci nije imao samo radnu torbu. Na njega je bilo prislonjeno nešto čupavo, maleno, nemirno, nestašno, tako nevino. To je bio prekrasan psić! To čupavo stvorenje tako me razveselilo i uzбудilo. Otac mi je donio poklon koji sam najviše priželjkivala. Toga trenutka ocu sam poletjela u zagrljaj. Premda mu se vidio umor u očima, razabirala sam mu i osmijeh na licu.

– Znao sam da će ti se svidjeti! - rekao je tata.

– Imam najboljeg tatu na svijetu i najljepšeg psa, zar ne?

– A ja imam najslađu kćer na svijetu! – odgovorio je tata.

Osjećala sam se kao da bih istoga trenutka mogla poletjeti. Sav taj cvrkut ptica za mene je stvarao prekrasnu melodiju koja je bila kao melem mome uhu.

O imenu nisam dugo razmišljala. U to sam bila sigurna i nikome nisam dopustila da mi proturječi.

– Čupko je savršeno ime! Jednostavno i efektno.

Čupko je postao moj pas. Napokon! Iako je mama na početku bila pomalo skeptična, ubrzo ga je zavoljela. Ne razumijem kako netko može ne voljeti tako nevino biće. Čupko je postao član obitelji. Uvijek je prisustvovao našim zajedničkim druženjima i obiteljskim aktivnostima. Svi smo ga obožavali.

To je bio moj prvi pas i moja prva odgovornost. Čupko me naučio da ljude usrećuju male stvari – sitnice koje nam pričinjavaju ogromnu radost. Novac i ljepota su nevažni u odnosu na zajedničke trenutke koje provodimo s ljudima koje volimo i koji nas čine boljima.

Prva sveta pričest

Taj dan sam dugo očekivala. Bilo je 6:30. Da je to bio dan kada se ide u školu, sigurno bi još spavala. No, nisam mogla spavati od uzbuđenja. Po nebu se točno moglo vidjeti da neće padati kiša. Sve je bilo savršeno. Moja mala sestra je još spavala, no roditelji nisu. Došla sam u boravak i skakala od sreće. „Dobro jutro!“ rekla je mama. I ja sam im zaželjela dobro jutro te opet otrčala u sobu. Brzo sam rasplela pletenice koje sam napravila prošle večeri. Meni se jako sviđao moj izgled, no neki bi rekli da izgledam kao da me je stresla struja. Počešljala sam se i stavila ukrase u kosu. Iskreno, ne znam zašto se to stavlja u kosu, ali prijateljice su mi rekly da će ih one staviti pa sam to i ja učinila. Zatim sam obukla i svoju prekrasnu haljinu. Sada, kada sam se lijepo sredila, valjalo se i pogledati u ogledalo. Sama sam se sebi divila jer se još nikada nisam vidjela takvu. Vratila sam se u boravak da i mama i tata vide kako izgledam. „Dobro ti stoji“, rekla je mama. Tata se samo smješkao. A zatim je došla u boravak i seka. „Sretna prva pričest“, rekla je i dala mi upakiran poklon, koji na prvi pogled i nije izgledao prekrasno. Nije ni iznutra. Bila je to neka stara narukvica. Ali nisam se ljutila, jer se ona potrudila. Zahvalila sam joj na poklonu.

U kuhinji je svirao radio. Radio Zagreb pušta dobre pjesme, ali kada sam izašla na balkon i čula kako ptice veselo pjevaju i kako puše lagani povjetarac, ostala sam na balkonu. „A sada osveta susjedu!“ vikne mama i pojača glazbu koja bi smetala svima, samo ne onima jako dobre volje. Mama se susjedu već odavno htjela osvetiti jer nam je pokvario cijelo prošlo ljeto. Kada ja želim čitati na balkonu, ne mogu, jer on uvijek nešto pili i siječe. Ukratko, uvijek nam uspije pokvariti poslijepodne, a ponekad i cijeli dan. No nisam se previše zamarala s tim, jer nisam željela da mi išta pokvari moj poseban dan.

Pogledala sam na sat i vidjela da mi je ostalo još samo 40 minuta. Nisam trebala toliko skakati, jer ću se sada morati uređivati još pola sata. Tako je i bilo. Mama kaže da ćemo morati napraviti

još jednu kupaonicu jer se ja stalno zaključavam i ostajem tamo cijelu vječnost. „Hajde, Tina, još deset minuta!“ viknula je mama. „Evo, idem“, rekla sam izlazeći iz kupaonice. I napokon smo krenuli. Kada smo stigli do crkve, skoro nisam prepoznala svoje prijateljice. I one su na glavi imale pletenice cijelu noć. Samo se jedna hvalila: „Ja imam prirodno kovrčavu kosu i ne trebam nikakve pletenice.“ Meni i mojim prijateljicama to već stvarno ide na živce jer nam to u zadnje vrijeme govori šest puta na dan.

Stigla je i naša vjeroučiteljica. Dečki su joj davali komplimente, a ona je odgovarala da se morala dotjerati, jer ipak nam je prva pričest.

Kod crkve sam ugledala puno nepoznatih ljudi... i neke poznate. Na primjer, moju baku. I jednu curu koja ide sa mnom na trening.

Kada je misa bila pri kraju, došla je na red i prva sveta pričest. A kada sam je napokon dobila, prilijepila mi se za nepce. Ali je ipak bilo lijepo. Da se barem taj dan može ponoviti...

Odrasli nisu jači

Probudila sam se. Bio je divan, sunčan dan, a svijet je bio tako lijep. Izašla sam iz sobe i odmah nakon doručka poželjela izaći van. Otišla sam do susjeda koji je bio star kao ja te smo se često znali zajedno igrati. Toga su dana kod njega bili i njegovi prijatelji pa je igra bila još zanimljivija. Osjetila sam miris tek pokošene trave. Zнала sam da je djed pokosio. Ta on ovdje najviše radi! Prijatelji su me omeli u razmišljanju i pozvali na igru. Igrali smo se skrivača kada je Marko primijetio vozilo hitne pomoći. Zapravo, svi smo čuli prodoran zvuk sirene, ali je Marko prvi ugledao vozilo. Marija je uzviknula: – To nisu pravi liječnici unutra! To su oni koji otimaju djecu! Naime, u to vrijeme je kružila priča o otimačima djece, a nama je bilo zanimljivo skrivati se od njih. Svi smo se skrili u podrum. Sjećam se da je sve smrdilo po benzinu. Smijali smo se i glupirali. Znali smo da to nisu bili otimači, ali je bilo zabavno razmišljati na taj način. U igri nas je prekinula Markova baka koja se svojim prodornim glasom viknula: – Mala, što ti još radiš tu kada ti djeda odnose na nosilima! Te su mi riječi odzvonile u ušima. Trčala sam kući brzo koliko su me noge nosile. Osjećala sam vjetar na svom licu i bol u prsima. Ugledala sam ga. Moj snažni djed ležao je na nosilima. Otrčala sam do mame koja je stajala pored nosila. Trnci su me prolazili. Mama se sagnula, uhvatila me za rame i rekla:

– Ne plači. Molim te, ne plači! Nježnim dodirom obrisala je suze s moga lica i dodala: – Moraš biti jaka za djeda. Pokušaj u ovom trenutku biti odrasla. Tako će biti lakše. Nježno me zagrlila. Tata je izletio iz kuće i vidjela sam kako mu se suza slila niz obraz. Brzo ju je obrisao kako ga nitko ne bi vidio i uletio u vozilo hitne pomoći. Vidjela sam i osjetila još veću nesigurnost. Vozilo je otišlo, a mama je počela tješiti baku i mene riječima: – Sve će biti u redu. Hajde, i sama znaš da se njemu ne može ništa dogoditi. Sjela sam na krevet i dalje osjećajući jezu, strah i onu ružnu neizvjesnost koju ne možeš maknuti od sebe iako to želiš svim svojim srcem. Mama je sjela pored mene i još jednom me čvrsto zagrlila, a ja... Ja sam poželjela

biti odrasla. Zašto? Dok sam plakala, mama me tješila. Ona je bila jaka dok sam ja bila slaba. Pomislila sam da je lakše biti odrastao i upitala je kada ću ja odrasti. Na moje iznenađenje, njezin odgovor je bio: – Nadam se nikada. Ustala je, snažno me poljubila u čelo i otišla u susjednu sobu. Krenula sam za njom. Tamo sam je ugledala kako plače. Njezine suze su bile nezaustavljive. Toliko jake, a ona preslaba da ih zaustavi. Izišla sam iz sobe.

Te noći sam sanjala djeda i probudila se u suzama. Tata mi je prišao i s veseljem rekao: – Djed je dobro! Idemo ga posjetiti! Oh, kako sam brzo iskočila iz kreveta! Iako se bolnicom širio neugodan miris, nisam se na njega obazirala. Samo sam čekala da vidim djeda. Kada smo ušli u bolničku sobu, djed je rekao: – Ma hajde, treba više od ovoga da me uništi! Bacila sam mu se u zagrljaj. Osjetila sam njegov snažan stisak na leđima. Obuzela me sreća. Neopisiva sreća! Ipak, još dugo sam razmišljala o razlikama između odraslih i djece. Zaključila sam da su odrasli jači iako sam tada bila samo dijete. Sada shvaćam. Odrasli nisu jači. Oni samo ne pokazuju svoju bol drugima. Iako sam nakon toga dana sebe i dalje uvjeravala kako su moji roditelji jači od mene, nešto se u meni promijenilo. Od tada, druga djeca su i dalje željela odrasti, ali ja sam željela ostati dijete. Zapravo, i sada to želim.

Moj rođendan

Bilo je to 31. 7. 2013. Na datum moga rođenja. Ujutro sam se probudio pun sreće. Za poklon sam dobio mobitel koji mi se jako sviđao. Oko podneva moja mama je počela peći tortu, a ja sam s tatom igrao nogomet.

Taj dan bio sam jako nestrpljiv, jer su mi u četiri sata poslijeodne trebali doći prijatelji. Napokon su i došli. I bio sam jako sretan. Taj sam dan odabrao jer sam bio okružen prijateljima moga uzrasta, koji me razumiju. Nadam se da su svi uživali. Cijeli sam dan bio opušten. Svi su mi udovoljavali, i to mi se sviđjelo.

Kao i svako dijete, i ja volim biti u centru pažnje. Za mene su rođendani dani koji služe da bi usrećili ljude. Pozivamo prijatelje i bližnje da bi podijelili tu sreću. Kada kažem prijatelji i bližnji, mislim na one koji me ne bi nikada povrijedili ili me učinili nesretnim. Najčešći izraz lica na rođendanima je osmijeh, a osmijeh navodi na smijeh. Jako se volim smijati, jer me smijeh opušta.

Trenutak koji ću zauvijek pamtititi je onaj kada sam uvečer legao u krevet i pomislio: „Danas je moj dan.“

Svaki čovjek bi trebao imati svoj dan. I taj dan treba znati iskoristiti. Ne treba sreću držati u sebi, treba ju podijeliti. Onaj tko sreću zna podijeliti, taj će ju i zadržati. Kao što sam i ja sve do sada zadržao trenutak sreće koji se zbio na moj rođendan.

Bliskost na daljinu

Imam neki neobičan osjećaj da što više pričam o svojim posebnim trenucima, o posebnim riječima što mi ih je netko rekao, o onim najljepšim sjećanjima, to više ona blijede i postaju manje značajna. Čini mi se kao da što više ljudi za njih zna, to su ona manje moja. Naravno, to je glupost. Ali zbog toga je teško pričati o posebnim događajima kao što je ovaj.

Stvarno je bio poseban. Jedva da prođe dan da ga se ne sjetim. Bio je siječanj, ali zapravo dosta topao. Naravno, ja sam nosila kaput i čizme jer je meni hladno i ljeti, no On je bio samo u gornjem dijelu trenirke. Bio se tek vratio, nisam ga vidjela nekoliko mjeseci, ali svejedno sam znala da ubrzo odlazi. Već je bio pao mrak. Šetali smo i u rukama držali tek kupljenu čokoladu. Mrvu preveliku za samo dvoje ljudi. Ali kad tako volimo čokoladu!

Kamenčići koji škripe pod nogama, razgovor koji teče u različitim smjerovima... Ništa nije moglo skrenuti moje misli s činjenice da moj najbolji prijatelj i ja jedva skupimo nekoliko dana svaka dva-tri mjeseca da se vidimo. Došli smo do jezera, sjeli za stol i u toj tami svi nepotrebni zvukovi kao da su izblijedjeli. Nevažne teme o kojima smo razgovarali su zamrle, šljunak pod našim cipelama se više nije čuo. Čuo se samo šum vode prekinut tek otvaranjem omota čokolade. Sjedili smo tako neko vrijeme u tišini i činilo nam se kao da su prošli dani. On se smiješio, ali meni nije bilo do šala. Bila sam ljuta, uplašena i nevjerovatno nervozna. On je to vidio, ali nije mogao napraviti baš puno. Sigurno me tisuću puta upitao kako sam, misleći: – Molim te, reci mi što te muči. Stajali smo pored stola i odjednom sam ga samo jako zagrlila. Tlo je bilo neravno i skoro smo oboje popadali preko korjenja, ali on me svejedno samo privukao bliže i još jednom šapnuo: – Kako si? Pogledala sam ga pogledom za koji sam znala da je patetičan, ali dok mi je bio tako blizu, nisam imala snage da odglumim bolji. – Sve je u redu. – prošaptala sam na način na koji ne bih uspjela uvjeriti čak ni osobu koja me ne poznaje, a on je od toga bio jako daleko. – Sigurno? – pitao je onim

svojim tonom koji je jasno davao do znanja da ga doista zanima što se događa, ali da neće gurati nos u ono što ne želim reći. – Čak i da nije, ti tu ne bi mogao ništa. – uzdahnula sam. Gledao me nekim pogledom koji nisam mogla procijeniti. Sažaljenje? Znatiželja? Sumnja? – Znaš da sam ja tu, što god da ti zatreba. Nemam običaj plakati pred ljudima. Nikada, ma kakva situacija bila, ali tada mi je malo nedostajalo. Ugrizla sam se za usnu i samo gurnula glavu u njegov vrat. Osjetila sam njegov parfem dok me privlačio bliže, iako smo već bili blizu koliko smo mogli. Dok me tako držao osjećala sam se sigurno, kao da On stvarno može napraviti to što obećava i riješiti sve moje probleme. Osjećala sam se zahvalno što ga imam. U tom jednom trenutku nestala je sva moja ljutnja prema njemu i sva moja nervoza. Shvatila sam da ma koliko nas kilometar dijelilo, koliko god vremena bili odvojeni, uvijek ćemo moći nastaviti gdje smo stali. Ta zar nismo to već mnogo puta i dokazali?

Dobre stvari traju, a ako je prijateljstvo snažno samo dok su prijatelji u istom gradu, onda nije uopće snažno. Ne brinem se više da ćemo se udaljiti. Ponekad se osjećam puno bliža njemu nego ljudima koji me svakodnevno okružuju. Toga dana sam shvatila da prijatelji žive u nama bez obzira na to gdje jesu.

Smrt mog prijatelja

To je bio dan drugačiji od ostalih. Kada sam se probudila, nisam ni znala da će taj dan biti najtužniji dan moga života. Da sam znala, vjerojatno bih ostala u krevetu i ne bih se budila. Kasnila sam u školu i kad sam ušla u učionicu, svi su govorili da je naš prijatelj Ivan nestao i da ga traži policija. Svima nam se to činilo nemoguće i vjerovali smo da je Ivan pobjegao k sestri, što je često radio. Njegov nestanak nismo uzimali toliko k srcu i dan smo proveli kao da je s nama i da se ništa posebno ne događa. No sve se promijenilo kad je nakon petog sata u razred ušla psihologinja. Njezino držanje i pogled odavali su osjećaj boli. „Prema svim informacijama, vaš prijatelj Ivan se utopio... Ali još uvijek treba imati nade!“

Nakon tih riječi u razredu se čuo samo plač i jecaji. Nikad neću zaboraviti sliku djece koja tuguju za gubitkom svoga voljenog prijatelja. Mislila sam da se takvo što može dogoditi samo drugima. U tom trenutku kao da je stao svijet, osjećaji u meni su se miješali. Osjećaj ljutnje, gubitka, nevjerice, tuđe boli, nade... Počela sam drhtati i znojiti se, a moje srce sve je brže kucalo. Oko sebe sam čula uzvike i vidjela uplakana dječja lica. Sve je izgledalo kao da sam u snu. Nadala sam se da će me netko uštipnuti i probuditi iz tog bolnog sna. Ali nije. Sve je bila istina.

Padala je kiša i ona će me uvijek podsjećati na taj dan. Kao da je i nebo plakalo s nama za našim prijateljem.

Nakon toga sve se u meni promijenilo. Počela sam bolje shvaćati život, posvećivala sam više vremena sebi i svojoj obitelji, zadavala si ciljeve u životu. A na riječ smrt bih problijedjela.

Ovaj dan je promijenio i mene i moj pogled na život.

IV. Kysucké Nové Mesto

Staň sa spisovateľom s...

Petrom Kubicom

„To bol fakt hustý deň“

Vítazné práce

**Prehľad víťazov
I. kategória**

Ondreášová Natália 1. miesto	ZŠ Gaštanová 56, Žilina
---------------------------------	-------------------------

**Prehľad víťazov
II. kategórie**

Jamečná Aneta 1. miesto	ZŠ Gaštanová 56, Žilina
Lisko Anton 2. miesto	ZUŠ Štúrova, Kysucké Nové Mesto
Kubišová Nella 3. miesto	ZŠ s MŠ Rosina
Vašinová Paula Cena MsK KNM	Mirka Nešporu 1205/10 Kysucké Nové Mesto

II. kategórie 12-13 rokov

Ondreášová Natália

1. miesto, ZŠ Gaštanová 56, Žilina

To bol fakt hustý deň - Skvelý nákup

Sobota, konečne voľný deň! Plánovala som si, že budem v posteli ležať aspoň do desiatej. Ranné ticho v dome to aj predurčovalo a ležalo sa mi v teplučkej posteli naozaj dobre. Keď tu zrazu sa otvorili dvere na mojej izbe.

„Natálka, vstávaj, pôjdeš do obchodu po čerstvé pečivo, z večere nám nič nezostalo!“ rázne mi zavelila mama nad hlavou.

To je teda budiček! Obraciam sa v posteli, či je to naozaj alebo sa mi to len sníva.

No keď mi mama priniesla peňaženku a šuchotala mi nad hlavou igelitovou taškou, vedela som, že to nie je žiaden sen, ale realita.

„Veď dobre, už idem!“ podráždene som odpovedala. Pomaly som sa zdvihla a ešte so zatvorenými očami som sa začala obliekať a šla som do kúpeľne. Vôbec sa mi nechcelo ísť von. Nakoniec som predsa len zabuchla za sebou dvere na byte a cupotala som dole schodmi. Po ceste som zazvonila aj kamoške Barborke a prehovorila som ju, aby išla so mnou. Nakúpila som všetko, čo som mala, zaplatila som a všetko spolu aj s peňaženkou som si hodila do igelitovej tašky. Vykecávali sme spolu, smiali sme sa a cesta nám rýchlo ubiehala. Prišla som domov, hodila som tašku mame na stôl a ešte som sa pred dverami „lúčila“ s Barborkou.

Keď tu zrazu mama kričí: „Natálka, prečo si kúpila len päť rožkov, kázala som osem?!“

„Nie, mami, ja som kúpila osem rožkov, počítala si ich dobre?“

„Áno, pod' sa pozriet!“

Počítam aj ja a naozaj, je ich len päť.

„Mami, ale ja som tam dávala aj peňaženku s peniazmi.“

Srdce sa mi rozbúchalo, lebo mi dala celú dvadsať eurovku a platila som necelé euro. Pozriem na tašku a na spodnej časti vykúkala na mňa veľká diera. Veru, zdalo sa mi, že po ceste domov sa za nami obzerajú chalani a chichocú sa. Mysleli sme si, že chcú byť zaujímaví, tak na seba upozorňujú, pubertáči. Ale zrejme sa smiali na mojich vypadávajúcich rožkoch.

„Bože, ja som ale dora, mohla som si pri balení nákupu všimnúť, že je tam diera!“

Mama bola dosť nahnevaná. Vraj ma poverí jednoduchou úlohou a aj to zbabrem. Zavolala som Barbarke a povedala som jej, čo sa mi stalo. Šli sme spolu naspäť po ceste, ale kde nič - tu nič. Hľadali sme naozaj všade, ale vracali sme sa s dlhým nosom. Mrzela ma peňaženka a škoda, ktorú som spôsobila mame. Opäť som čosi zbabrala, nezvládla som ani jednoduchý nákup. So smútkom v očiach som zaklopala doma na dvere a otvorila mi mama.

„No čo, našla si?“ spýtala sa ma so spokojným výrazom v tvári. Za ňou stáli práve tí dvaja pubertáči, čo sa na nás po ceste vyškierrali. „Doniesli sme ti peňaženku. Mala si v nej čitateľský preukaz, tak sme ťa podľa neho vyhľadali!“ Ale najväčšia zábava bola, keď mame dali ešte aj tie tri chýbajúce rožky, na čom sme sa všetci dobre pobavili.

Nakoniec to teda dobre dopadlo, mama sa na mňa už nehnevala a nevytýkala mi, že všetko zbabrem. S chalanmi sa dodnes zdravím a sem - tam aj hodíme reč a zabávame sa na mojom „skvelom“ nákupe. Bol to fakt hustý deň a začal hneď od rána.

II. kategórie 14-15 rokov

Jamečná Aneta

1. miesto, 8. ročník, ZŠ Gaštanová 56, Žilina

Poklad na konci dúhy

Stalo sa to v jeden z tých dní, kedy nemáte chuť vyťahnuť ani päty z domu. Stále len pršalo a krúpy bičovali na sklá okien a áut. Pozerala som sa na kvapky dopadajúce na sklo mojej hostovskej izby. Bola som sa prázdninách u tety v Írsku. Veľmi ma hnevalo, že celý čas, čo som tu bola, len pršalo. A aj to, že som nemohla vyjsť von a poobzerať sa po okolí. Vidieť tie legendárne štvorlístkové lúky, o ktorých mi teta básnila. To malebné romantické, ale i historické mestečko Mullingar. Videla som ho iba raz, keď ma teta viezla z letiska sem, ale, bohužiaľ, bolo to večer, a tak som nevidela nič. Zdalo sa mi smiešne, že ani neviem, ako vyzerá mesto, v ktorom som bola už 5 dní. „Katniss, práve mi volali z práce. Prim ochorela, tak musím za ňu zaskočiť! Prepáč mi to! Prežiješ to tu sama?“ ozvala sa teta zdola. „To nevádi a neboj sa, prežijem,“ usmiala som sa, lebo mi niečo napadlo. „Tak teda dobre, prídem o pol piatej. Obed máš v chladničke,“ zakričala a vzápätí sa zabuchli vchodové dvere. Chvíľu som hľadela do okna, a keď som si už bola istá, že teta odišla, zbehla som dolu. „Čo mi je po tom, že prší, zajtra odchádzam opäť do Londýna a ešte som to tu ani poriadne nevidela,“ pomyslela som si. Natiahla som na seba nepremokavú bundu, zhrabla kľúče, mobil a mohla som vyraziť. Vybrala som sa po poľnej cestičke, ktorú mi opisovala teta. Bola celá zablatená a kĺzalo sa po nej. „Možno som mala radšej zostať doma pri tom okne,“ napadlo mi, ale hneď som tú myšlienku zahнала. Postupne dážď ustával a neskôr, keď som už bola skoro v cieli mojej cesty, utíchol, a dokonca vyšlo aj slnko. Na oblohe sa objavila nádherná dúha. Bola to paleta najrôznejších farieb a odtieňov vytvorená tým najlepším umelcom – prírodou. Na um mi zišla jedna legenda o poklade na konci dúhy. Možno to bola bláznivá myšlienka, ale chcela som to skúsiť. Keď som zdolala najhoršiu prekážku – stúpanie do kopca, ocitla som sa na rovine posypanej malými štvorlístkami. Prišlo mi to ako nejaký prírodný koberec. Sadla som si medzi tisíce alebo aj milióny štvorlístkov a rozmýšľala o tom poklade. Je pochopiteľné, že je to len mýtus, no

aj tak som sa zdvihla a utekala ku koncu dúhy. Na začiatku temného lesa som sa zarazila. Dúha bola schovaná za vysokými vetvami stromov, ktoré sa nebezpečne kývali zo strany na stranu. No túžba po dobrodružstve bola väčšia ako môj strach. Rozbehla som sa tam. Bežala som a bežala, až som skoro spadla do priezračného potôčika. Bol taký nenápadný, že by som si ho ani nevšimla. No zrazu som to začula. Tie divné zvuky. Vychádzali hlbšie z lesa. Aj dúha išla tým smerom, a tak mi nezostávalo nič iné, len vydať sa tam. Každú chvíľu som sa obzerala, či sa ma niečo zozadu nechystá napadnúť. No nič. Zvuky sa ozvali znovu, boli bližšie ku mne, no teraz na mňa pôsobili viac zúfalo ako nebezpečne. Ako nejaké volanie o pomoc, no určite to neboli ľudské zvuky. To som s istotou vedela určiť už vtedy. Znovu som sa rozbehla, no tentoraz nie za dúhou, ale za úbohými hlasmi. Udychčaná som zastavila pri kroví, odkiaľ dané hlasy vychádzali. Ležal tam malý schúlený psík. Chudák. Zjavne ho tam niekto nechal napospas prírody. Nemohla som ho tam len tak nechať. Zdvihla som ho a chcela odniesť k tete, no on akoby na niečo s labkou ukazoval. Pozrela som sa tým smerom. Tá dúha, stále svietila na oblohe. Vtedy som to moc neriešila. Psíka som odniesla k tete. Dala som mu ješ, piť a čakala na tetu. Keď prišla, pomohla mi ho ošetriť a na druhý deň som s ním už cestovala do Londýna. Až počas letu som si uvedomila, že ja som svoj poklad na konci dúhy našla – môjho psíka Peeteho.

Lisko Anton

2. miesto, ZUŠ Štúrova, Kysucké Nové Mesto

13 (-13) = ?

Dnes nebolo v škole práve veselo. Už len ten dátum. Piatok trinásteho. Vtedy by mali dávať žiakom riaditeľské voľno. Hneď ako vošla učka do triedy, napálila nám písomku z matiky. A to ma ešte čaká nudný dejepis, fyzika... a posledný telocvik – pre mňa úplná katastrofa.

Konečne vyučovaniu odzvonilo a trápenie sa skončilo. Pred školou sa ako vždy čakáme. Matúš a ja. Treba predsa vymyslieť plán na víkend. A keďže bol piatok, zastavil som sa u neho doma. Zapli sme si telku, otvorili veľkú čokoládu, čipsy...

Naša idylka trvala však len do chvíle, kým neprišla teta Bieliková, Matúšova mama. Vysoká pani v dlhom béžovom kabáte s blond vlasmi a prísny pohľadom.

„Vyčisti konečne svojim andulkám klietku! Chúďatá. Odkladáš to už 2 mesiace! Nebudem ti to stále pripomínať.“

Nemal na výber. Ak sme sa chceli ešte zabávať, musel najskôr splniť mamin rozkaz. Vyzbrojený lopatkou, zmetákom, handrou, vedierkom, pustili sme sa do roboty... Vždy mám geniálne nápady a aj teraz som dostal jeden taký. Načo by sa Matúš hrajkal so zmetáčikom, keď to môže urobiť rýchlo a jednoducho. Súhlasil so mnou. Vymenil zmeták za vysávač. Podotýkam, že obidva pestrofarebné operence sa tlačili na bidielku v hornej časti klietky. Pomaly by bolo všetko hotové... No zrazu... scéna ako z hororu! Neuveríte. Hadicou vysávača prudko buchol do klietky, vyplašil andulku - a čo čert nechcel... veľký otvor trubice zhltol toho roztomilého tvora. Matúš rýchlo odpojil vysávač a otvoril nádobku s filtrom. Nehybné bezvládne telíčko úbohého vtáčika ležalo vo veľkej guči prachu. Už bolo neskoro a nič sa nedalo robiť, len vychystať pohreb.

Papierovú škatuľku z ovocného čaju sme oblepili tmavohnedým papierom a vyrobili malú „truhličku“. Do nej sme vložili telo malého zvieracieho nebožtíka a zakopali pri jabloni neďaleko domu. Tam sme postavili aj krížik z prútia. Bolo mi smutno, a tak som sa radšej pobral domov. Veď aj tak sa už pomaly stmievalo.

„Bola by veľká náhoda, keby sa mi dnes ešte niečo prihodilo,“ po ceste presviedčam sám seba. Lenže pri kostole stretnem spolužiačku Romanu. Celú vystrašenú, udychčanú... Nestihol som sa ani opýtať, kam sa vybrala, hneď ma uviedla do deja. „Prenasleduje ma čudný muž. Celou cestou ma sleduje!!!“

Ja som síce nikoho nevidel, ale veril som jej. Niežeby som sa nebál zlých ľudí, ale zahral som sa na supermana a odprevadil ju až k dverám ich bytu. A po ceste naspäť som sa obzeral, či teraz neprenasleduje mňa. Preletel som cez ulicu ako stíhačka, odomkol vchod, privolať výťah... Uff, naši tu nie sú. Na stole ma čaká lístok. Najedz sa, sme u deda, prídeme večer. mama

Odhodím tašku do kúta, zhltnem večeru, pustím telku a prepínam programy. Na jednom žiaci v triede a prísna učiteľka... ako ráno na matike... na ďalšom prírodopisný film plný farebných vtákov... chůda andulka, spomeniem si... radšej prepnem a vidím, ako ozbrojeného zločinca prenasledujú policajti... dobre, že som tú Romču odprevadil... Ležím a snažím sa nemyslieť na nič.

A zrazu... Obluda ako z hororu. Slizká s otvorenou papuľou. Zuby veľké ako lopaty, ostré ani ihly. Načahuje po mne dlhé kostnaté ruky. Utekám do kúpeľne, pribuchnem dvere a opriem sa o ne. Cítim, ako vonku funí a buchoce. Prešla chvíľa a zavládlo ticho. Pomaly otváram dvere a opatrne sa vykrádam von. Nikde nikoho a myslím si: „Som zachránený!“ Zrazu chrums, buch, plesk, tresk!! Spoza skrine vybehol ten zubatý netvor. To je môj koniec ! Bežím na chodbu. Vtom vyšla z dverí mama. Hrdinsky ma vytrhla z rúk príšery a zachránila mi život.

Círrírrín !!!!! Zaklapol som budík a s úľavou som si vydýchol. Bol to iba sen po ťažkom dni. Ešteže piatok trinásteho sa v kalendári vyskytuje zriedkavo.

To bol fakt hustý deň

Zobudila som sa. Bol piaty deň letných prázdnin. Mala som pocit, že dnešný deň bude oveľa lepší ako tie predchádzajúce, pretože som bola len doma a hľadela do notebooku. A mala som pravdu !

Moja najlepšia kamarátka Ad'ka, mi zavolala a spýtala sa ma, či by som dnes mohla ísť von. Súhlasila som dopredu, aj keď som vedela, že sa ešte musím spýtať rodičov, či smiem ísť. Povedala som jej teda, že sa jej ešte ozvem. Vošla som do kuchyne, kde moja mama varila obed. Nevoňalo to práve najlákavejšie. Už podľa vône som zistila, že to bude asi špenát. Blé! A ten ja fakt nerada. No aj cez to, že som mala žalúdok ako na vode z tej „lákavej vône“, odhodlala som sa priblížiť až k šporáku. „Hmm mami, môžem sa ťa na niečo spýtať ?“

„Jasné. Pýtaj sa.“

„Mohla by som ísť dnes s Ad'ou von ?“

Mama chvíľu zaváhala. Dobre vedela, ako to dopadlo naposledy. Mala som rozbité koleno. Šmykla som sa, spadla do potoka a koleno som si udrela o obrovský kameň. Keď mi Ad'a pomohla prísť domov, moja mama len zalamovala rukami. Bola som totiž mokrá a mala som krvavé a roztrhané nohavice.

„No dobre, ale sľúb mi, že si budeš dávať pozor. Nie aby to dopadlo ako naposledy. Nevypínaj si mobil. Každú hodinu ti budem volať. Obleč sa slušne. A do siedmej budeš doma.....“

„Dobre mami, jasné. Ďakujem. Si najlepšia!“

Vybehla som z kuchyne a zamierila som si to rovno k môjmu telefónu. Vytočila som Adine číslo a čakala som. Čakala... čakala... A nič. Ozvala sa len odkazová schránka. Nechala som jej teda hlasový odkaz : „Ad'a prosím čo najskôr sa mi ozvi. Mama ma pustila, takže môžem. Ale môžem byť iba do siedmej. A vôbec o koľkej pôjdeme? Kam pôjdeme? Pôjde s nami ešte niekto ?...“ To by stačilo. Všetkým keď si nájde odkaz, zavolá mi. Položila som. Strašne sa mi chcelo spať. Bola som unavená zo včerajšej noci. Bola som hore asi do druhej ráno a pozerala som film. Ľahla som si teda do postele a o pár

minút som spala ako drevo.

„Miška..... Miška vstávaj! Zvoní ti mobil.“ Napoly rozospatá som si sadla na posteľ. Pretierala som si oči. Zdvihla som sa a išla zdvihnúť mobil. Bola to Aďa.

„No čau. Kde toľko trčíš?“

„Spala som. Bola som unavená.“

„Aha no prepáč, že som ťa zobudila, ale plány sa trochu zmenili. Pôjdeme o štvrtej a pôjdeme na pizzu. No vieš... nebudeme sami. Pôjde aj Braňo, Lukáš a Maťo. Veľmi chceli ísť, tak som im povedala, že tebe to vadiť nebude.“

Bože. Ja tomu neverím. Čo urobila ? Vie, že Lukáš sa mi veľmi páči a že pri ňom som vždy nervózna, mením farby ako chameleón a neviem sa sústrediť a...a... No je toho proste veľa. A to som si myslela, že tento deň bude najlepší na celých prázdninách.

„Čo že si spravila ? Zbláznila si sa ? Všet, že sa mi Lukáš páči.“

„Áno a práve preto som s tým súhlasila. Myslím, že je to dobrá príležitosť, aby ste sa zoznámili trošku viac nemyslíš ?“

Musím uznať, že mala pravdu. Bol to dobrý nápad.

„Tak dobre. Kde sa stretneme ?“

„Pred pizzeriou o 16:00. Tak ahoj.“

„Áno, ahoj.“

Pozrela som sa na hodinky. Preboha. 15:30 !!! Mám len pol hodinu. Bože ja neviem čo si mám obliecť, musím si nalakovať nechty, namaľovať sa, vyžehliť si vlasy... Bože!!!

Začala som sa rýchlo chystať. Vonku bolo teplo, tak som si na seba hodila tielko purpurovej farby a tmavomodré šortky. Vlasy som si nežehlila až tak dôkladne, pretože som nemala veľa času. Nechty som prešla čiernym lakom na nechty (prvý, ktorý mi prišiel pod ruku). Namaľovala som si len hornú linku a doplnila som ju špirálou. Outfit vyzeral celkom k svetu. Schmatla som 10 €, malú kabelku cez plece a hnala som sa dolu schodmi. Našuchla som si tenisky a keď som otvárala dvere, ešte som mame zakričala :

„Mami, budeme obedovať v pizzerii, ale ďakujem za „chutný obed“. A už ma nebolo.

Neustále som pozerala na hodinky. Bolo 15:59 a ja som bola len pri pošte. Tak som sa rozbehla. Dobešla som k pizzerii a oni už tam čakali. Bola som hrozne spotená. Dúfala som, že si to nevšimnú, ale

mala som smolu. Keď sme vchádzali do vnútra, išla som tesne vedľa Lukáša a on nahlas zvolal :

„To čo je za smrad ? Jak keby tu tuniak zdochol!“

Začala som sa červenať. Povedala som Adi, nech idú obsadiť stôl. Ja som išla zatiaľ na WC. Prišla som k umývadlám, a pooplachovala som sa studenou vodou. Keď som sa uistila, že sa ten zápach trochu zmiernil, pohľadala som náš stôl. Bol celkom vzadu napravo. Voľné miesto bolo len vedľa Lukáša, tak som si tam sadla. On sa v tej chvíli trochu odo mňa odsunul. Keď sme si objednali a predavačka nám doniesla nápoje, z chuti som sa napila. Keďže som mala bublinkovú kolu, bublinky mi vyšli až niekde do nosa a grgla som si. Bolo to dosť nahlas. Celá reštaurácia sa obzerala, kto to spravil. Mne bolo tak neskutočne trápne. Ešte aj Lukáš s chalanmi sa smiali a videla som aj Adu ako potláčala smiech. Keď nám doniesli jedlo, radšej som už nerobila nič riskantné.

Potom sme sa dozvedeli, že v škole je diskotéka a tak sme sa tam vybrali. Braňovi sa moc nechcelo tancovať, a keďže bolo práve týchto pár pesničiek vyhradených pre páriky, Maťo išiel s Aďou a mne zostal Lukáš. Neboli sme ani jeden dvakrát nadšený. Začali hrať sladák a my sme začali tancovať. Šlo nám to celkom dobre, až na ďalšiu „menšiu“ nehodu. Nemala som moc dobré topánky. Neustále sa mi na nich rozväzovali šnúrky. Keď sme tancovali už hodnú chvíľu, skočil mi na šnúrku a ja som sa zapotácala. Spadla som na neho a on to nečakal, tak sme sa zosypali na zem obaja. Celá miestnosť sa na nás smiala. A aj my dvaja sme sa museli zasmiať. Ale mne to nebolo dvakrát príjemné.

Po pár tancoch sme sa chceli každý rozísť domov. Aj sme tak urobili, len Lukáš išiel so mnou, pretože som to mala najďalej. Obchádzali sme akurát okolo domu mojej nepriateľky Silvie, keď ma Luky nečakane chytil za ruku.

„Čo to robíš?“

„To, čo som mal spraviť už dávno.“

„Vieš páčiš sa mi. Ale nevidel si, ako som sa dnes správala? Totálne som sa strápnila.“

„Možno áno. Teda vlastne áno. Ale mne to nevadí. Pozoroval som ťa už dlhšiu dobu. Možno si si to nevšimla.“

„No pár krát, som ťa možno videla, ale vždy si odvrátil pohľad, a

ja som nevedela čo to znamená a nevedela som, či sa ti páčim a nevedela som... Dal mi obrovskú pusu !

„Už som to musel spraviť. Inak by si asi neprestala hovoriť.“

Usmiali sme sa na seba. Teraz sme sa vliekli ako slimáci, aj keď som vedela, že mama mi bude nadávať za to, že som prišla neskoro.

Pri dverách mi pustil ruku a rozlúčili sme sa. Dali sme si ešte poslednú obrovskú pusu a odišiel. Vybehla som hore po schodoch. Bola som ako v siedmom nebi. Vôbec sa mi nechcelo počúvať mamine kriky a tak som sa rýchlo zabuchla do izby. Vytiahla som si z nočného stolíka denníček a začala som písať:

Milý denníček,

ak by som mala zhodnotiť dnešok, dopadol výborne. Síce na začiatku dňa to nevyzeralo ružovo a stával sa mi jeden trapas za druhým, ustála som to. Získala som najkrajšieho chalana na svete a ešte niečo! Konečne som získala novú šancu na šťastnejší život.

Miška

To bol fakt hustý deň

„Však pod' už!“ kričí otec a skáče. Adrenalín stúpa, v hlave sa hromadí krv a nohy zolovneli. Pohnú sa, až keď do ich žíl nájde cestu aspoň maličký prietok životapotrebnnej tekutiny. Padám do prázdna. Vzduch práska v ušiach, pod nehybným telom len šíra zem, polia a lúky, nezadržateľne približujúc sa ľuďom núkajú ako na dlani. Zdajú sa tak blízko, priam na dosah, ale človek, v porovnaní so svetom len zrnko prachu, nemá šancu sa ich dotknúť, nie to ich ešte ovládnuť a podmaniť si ich pod svoju úroveň. Až v podobnej situácii si človek uvedomí aké sú jeho priority, po čom skutočne túži a čo má v jeho živote hlavné miesto. „Otvor padák! Teraz!“ hlas inštruktora ma vtiahol späť do drsnej reality. „Dobre, jasné!“ odpovedala som ťahajúc za páku. Tlak potiahol celé moje telo prudko vzad, a ja som opäť padala, hoci už pomalšie. Otec mal pravdu, pravý pád padákom človek zažije len jediný raz za život. „Tak čo, páčilo sa?“ spýtal sa, hoci už dopredu vedel odpoveď. „Bolo to úplne super tati! Ďakujem!“ hodila som sa mu okolo krku a pobožkala ho na líce, „naozaj ďakujem.“

Človek nemá vždy čas len sám na seba. Vďaka padáku sa mi takáto možnosť naskytila. Ticho a krása okolia ma plne okúzlili svojim čarom. Hoci sa moje myšlienky točili len okolo bezvýznamnosti človeka ako samotného, dokázala som sa odpútať od svojich vlastných problémov a byť výnimočná, hoci len pre seba samotnú.

Plán dňa zahŕňal aj pozvanie na obed. Slečna doniesla jedálny lístok, objednali sme si a čakanie na jedlo prerušila otcova otázka: „Nechceme zísť ešte niekde?“

„Nie tati, už si spravil veľa, vážne, toto sú moje najlepšie narodeniny.“

„A to ešte nie je všetko!“ povedal, a vzbudil vo mne ešte väčší pocit prekvapenia. Zablislo sa mu v očiach, z ľadvinky za opaskom vytiahol malú krabičku a vysmiaty od ucha k uchu mi ju podal. Srdce mi bilo ako na pretekoch, pravá ruka odmotáva guľičkový baliaci papier. Veko krabičky opúšťa spodok, a na mňa sa zrazu nesmeje

len otec, ale aj malý strieborný parašutista s padákom na retiazke. „Tati ďakujem! To je nádherné!“ toto bolo asi prvýkrát čo som tieto slová povedala úplne úprimne. Teraz sa otec trafil do čierneho. Zrak mi opäť padol na privesok. Svetelný lúč sa odrážal od padáčika a oslepil ma. Srdce mi oblialo bezhraničné blaho. Konečne mám aj ja talizman, ktorý v mojej mysli vyroní všetky krásne spomienky na jeden deň, vďaka ktorému som si bola s jednou z najdôležitejších osôb života bližšie ako inokedy.

Tento deň síce neudelil môjmu telu skoro žiadnu fyzickú záťaž, za to môj psychický život aj vnímanie sveta dostalo poriadnu dávku výživy. To bol fakt hustý deň. Tati, Ďakujem.

MĚSTSKÁ KNIHOVNA
ČESKÝ TĚŠÍN
příspěvková organizace

Vydala Městská knihovna Český Těšín v roce 2014
Redakce: Jana Galášová, Dana Zipserová
Grafická úprava a digitální zpracování: František Szymczysko
Korektury textu: Šárka Linzerová, Dana Zipserová

